

words

ที่สุดของซีรีส์โรแมนตาซี
ยอดขายรวมกว่า 12,000,000 เล่มทั่วโลก

เผา ใจ ลึน

IRON FLAME

ไอเอิร์นเฟลม

REBECCA YARROS

รีเบกกา ยาร์รอส เขียน

ณัฐมน เอกนันท์ แปล

words

words without boundaries

ไอเอิร์นเฟลม

Iron Flame

รีเบกกา ยาร์รอส

เขียน

ณัฐมน เอกนันท์

แปล

“เธออาจคิดว่าฉันไม่สังเกตว่าเธอพยายามเว้นระยะจากทุกคน
แต่ฉันเห็นนะ เธอแทบไม่กินข้าวกับเราเลย
และทุกครั้งที่เราสบโอกาสแอบไปทานอาหาร
เธอก็หมกตัวอ่านหนังสืออยู่แต่ในห้อง”
-รีเบกกา ยาร์รอส

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ไอเอิร์นเฟลม
Iron Flame

Words

โน้ตบุ๊กบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks Words publishing

Copyright © 2023 by Yarros Ink, Inc. All rights reserved,
Including the the right to reproduce, distribute, or transmit in any form or by any means.
For information regarding subsidiary rights, please contact the Publisher.

Translation copyright © 2025
This edition is published by arrangement with
ALLIANCE RIGHTS AGENCY c/o ENTANGLED PUBLISHING, LLC

Cover artists: Bree Archer and Elizabeth Turner Stokes
Interior art by Elizabeth Turner Stokes
Interior endpaper map art by Melanie Korte

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริโภคตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจนนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8049-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาธุกุล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร
คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร สิริรัตดา สุขทรัพย์, ส่องนา ภัคทวีชัย, วรรณพร อาสนวิทยา

ตอนที่หนึ่ง

ผ่านไป 628 ปีหลังรวมอาณาจักร มีบันทึกว่าเมืองอะรีเซียถูกมังกรเผา
ตามสนธิสัญญาเพื่อยุติการแบ่งแยกดินแดน ผู้หนีออกจากเมืองคือผู้รอดชีวิต
ส่วนผู้ที่อยู่ในเมืองถูกฝังใต้ซากปรักหักพัง

—ประกาศสาธารณะ 628.85
ถอดความโดย เซเรสลา นีลวาร์ต

บทที่หนึ่ง

รสาธาติ แห่งการปฏิบัติช่างหอมหวาน...อย่างน่าประหลาด

ในห้องครัวขนาดมหึมาอันจ่อแจแห่งปราการเมืองอะรีเซีย ฉันจ้อง
พี่ชายที่นั่งอยู่อีกฟากหนึ่งของโต๊ะไม้ซึ่งเต็มไปด้วยรอยขีดข่วน พลางเคี้ยว
ขนมปังบิสกิตราดน้ำผึ้งที่เขาตักใส่จานมาให้ ให้ตายสิ รสาธาติใช้ได้
อร่อยเหาะเลยแหละ

นี่อาจเป็นเพราะไม่มีอะไรตกถึงท้องฉันมาสามวันก็ได้ เพราะสิ่งมีชีวิต
ที่ไม่ได้อยู่แค่ในตำนานอีกต่อไปใช้มีดอาบยาพิษจ้วงแทงสี่ข้างฉันจนเกือบตาย
และฉันคงจะตายไปแล้วหากไม่ใช่เพราะเบรนแนนที่ตอนนี้กำลังทำหน้ารี้น
มองฉันนั่งเคี้ยวขนมปัง

เหตุการณ์นี้น่าจะได้รับการจารึกว่าเป็นประสบการณ์เหนือจริงที่สุดใน
ในชีวิตฉัน เบรนแนนยังมีชีวิตอยู่ เวนิน ผู้ใช้มนตร์ดำที่ฉันเข้าใจว่าปรากฏอยู่

แค่ในตำนานมีตัวตนจริง เบรนนเองยังมีชีวิตอยู่ เมืองอะริเซียยังไม่ล่มสลาย ทั้งที่ถูกเผาจนราบเป็นหน้ากลองหลังเกิดกบฏไทรเมื่อหกปีก่อน เบรนนเองยังมีชีวิตอยู่ ฉันมีแผลเป็นใหม่ยาวสามนิ้วตรงหน้าท้อง แต่ฉันไม่ตาย เบรนนเอง ยังมีชีวิตอยู่

“ขนมปังบิสกิตอร่อยใช่ไหมล่ะ” เขาถามพลางคว้ามขึ้นมาจากจานใบใหญ่ที่ตั้งคั่นกลางระหว่างเรา “ชวนให้นึกถึงขนมปังบิสกิตที่คนครัวเคยทำให้ตอนประจำการที่คอลล์เดียร์เลย จำได้หรือเปล่า”

ฉันจ้องและเคี้ยว

เขาช่างเป็น...เขาจริง ๆ แต่ขณะเดียวกันก็ดูแตกต่างจากที่ฉันจำได้ ผมหยักศกสีน้ำตาลแดงตัดสันติดหนังศีรษะแทนที่จะยาวปรกหน้าผาก เป็นคลื่น ความโค้งมนตามเหลี่ยมมุมบนใบหน้าหายไปแล้ว และริ้วรอยเล็กๆ รอบดวงตาด้วย แต่รอยยิ้มนั้น ดวงตาคู่นั้น เป็นเขาจริง ๆ

แล้วยังมีเงื่อนไขที่เขาตั้งขึ้นมามาว่าฉันต้องกินอะไรสักอย่างก่อน เขาถึงจะพาไปหาพวกมังกรอีก สมกับเป็นเบรนนคนที่สุด

แต่แทรนเคยร้อให้ได้รับอนุญาตที่ไหนกัน ซึ่งหมายถึง -

“ข้าเองก็คิดว่าเจ้าต้องกินอะไรสักอย่าง” น้ำเสียงทุ้มต่ำเยือกหยิ่งดังก้องในหัวฉัน

“ค่า ค่า” ฉันตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจและพยายามติดต่อกับอันดาร์นาทางจิตอีกครั้ง คนครัวคนหนึ่งเดินผ่านไปอย่างรีบร้อนและส่งยิ้มเร็วๆ ให้เบรนน

ไม่มีการตอบรับจากอันดาร์นา แต่ฉันรู้สึกได้ถึงพันธะระหว่างเรา ที่เปล่งประกายระยิบระยับ ทว่าฉันไม่ได้เป็นสีทองเหมือนเกล็ดเธอแล้ว ฉันนึกภาพในหัวไม่ค่อยออก สมองฉันยังมีนั่งอยู่คนเดียว เธอนอนหลับอีกแล้ว ซึ่งไม่แปลกนักหลังจากเธอผลาญพลังทั้งหมดเพื่อหยุดเวลาและหลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรสสัน เธอน่าจะต้องหลับใหลไปอีกเป็นสัปดาห์นั้นแหละ

“เธอแทบไม่พูดอะไรเลย รู้ตัวไหม” เบรนนเองเอียงคอเหมือนที่เขาชอบทำเวลาพยายามแก้ไขปัญหา “น่าขนลุกอยู่นะ”

“การมองฉันกินต่างหากที่น่าขงลูก” ฉันโต้หลังจากกลืนขนมปัง น้ำเสียงยังแหบแห้งอยู่บ้าง

“แล้วไง” เขายกไหล่อย่างหน้าไม่อาย ลักยิ้มผุดขึ้นบนแก้มข้างหนึ่ง ตอนที่เขาลักยิ้ม มันคือร่องรอยของวัยเยาว์เพียงอย่างเดียวที่ยังหลงเหลือในตัวเขา “ไม่กี่วันก่อน ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าจะไม่มีวันได้มองเธอทำ เอ้ออะไรก็ตามอีก” เขากัดขนมปังคำโต เต๋าว่าความอยากอาหารของเขายังเหมือนเดิม ซึ่งชวนให้อุ่นใจอย่างน่าประหลาด “เอาเถอะ ฉันรักษาให้ด้วยความยินดีนะ ถือเป็นของขวัญวันเกิดปีที่ 21 แล้วกัน”

“ขอบคุณนะ” ไข่แล้ว ฉันนอนหลับข้ามวันเกิดไปเลย และฉันแน่ใจว่าการที่ฉันนอนอยู่บนเตียงในสภาพร่อแร่ก็เป็นเรื่องบีบหัวใจเกินพอสำหรับทุกคนในปราสาทหรือบ้านหลังนี้ ไม่ว่ามันจะมีชื่อเรียกใดก็ตาม

โบดิ ลูกพี่ลูกน้องของเซเดินที่สวมชุดเครื่องแบบสาวเท้าเข้ามาในครัว เชนข้างหนึ่งพันผ้าคล้องคอ ผมหยักศกลีตำหนามุ่มเพิ่งถูกตัดเล็มไปหมดๆ

“พันโทเอเซอร์ายห์” โบดิเรียกและยื่นจดหมายที่พับไว้ให้เบรนแนน “มีคนที่เพิ่งส่งจดหมายฉบับนี้มาจากบาสโก๊ทท์ ผู้ซึ่งมักจะอยู่รอถึงคืนนี้เพื่อคุณอยากตอบจดหมาย” เขาส่งยิ้มให้ฉัน และฉันก็รู้สึกขึ้นมาอีกครั้งว่าเขาช่างดูเหมือนเซเดินในแบบที่นุ่มนวลกว่าเหลือเกิน เขาพยักหน้าให้พี่ชายก่อนจะหมุนตัวจากไป

บาสโก๊ทท์หรือ ผู้ที่อีกคนอยู่ที่นี่หรือ พวกเขามีที่คนกันแน่ จริงๆ แล้วคณะปฏิวัติกลุ่มนี้ใหญ่ขนาดไหนกัน

คำถามข้อแล้วข้อเล่าผุดขึ้นในหัวเร็วจีจฉันอ้าปากถามแทบไม่ทัน “เดี๋ยวก่อนนะ พี่เป็นพันโทหรือ แล้วเอเซอร์ายห์คือใคร” ฉันถาม ไข่เลย เพราะนั่นเป็นคำถามสำคัญที่สุดที่ควรถาม

“ฉันต้องเปลี่ยนนามสกุลด้วยเหตุผลที่ใครๆ ก็รู้” เขาเล่าเรื่องมองฉันแกะตราประทับครึ่งสีน้ำเงินเพื่อเปิดจดหมาย “แล้วเธอจะตกใจที่ได้เห็นว่าตัวเองเลื่อนยศได้เร็วแค่ไหนเมื่อทุกคนที่ตำแหน่งสูงกว่าทยอยตายกันหมด” เขาอ่านจดหมายแล้วสับถอยออกมา ก่อนจะยัดมันใส่กระเป๋า “ตอนนี้ฉันต้องไปประชุมสมัชชาแล้ว ส่วนเธอก็กินขนมปังบิสกิตให้หมด แล้วไปเจอกัน

ที่ห้องโถงในอีกครึ่งชั่วโมงนะ ฉันจะพาไปหามังกรของเธอเอง” ลักยิ้มและความอารมณ์ดีของพี่ชายหายวับไปแล้ว แทนที่ด้วยชายที่ฉันจำแทบไม่ได้ นายทหารที่ฉันไม่รู้จัก ดูเหมือนเบรนนันจะกลายเป็นคนแปลกหน้าไปเสียแล้ว

เขาดันเก้าอี้ไปด้านหลังและสาวเท้าออกจากห้องครัวโดยไม่รอฟังคำตอบจากฉัน

ฉันจับนมพลางจ้องที่ผนังว่างเปล่าฝั่งตรงข้ามซึ่งพี่ชายทิ้งไว้ แก้อียังอยู่ห่างจากโต๊ะราวกับว่าเขาอาจกลับมานั่งตอนไหนก็ได้ ฉันกลืนขนมปังบิสกิตที่ยังติดอยู่ในคอและเช็ดคางขึ้น ตั้งใจว่าจะไม่นั่งรอพี่ชายกลับมาอยู่เฉยๆ อีก

ฉันหลุดลุกขึ้นจากโต๊ะแล้วเดินตามเขาออกจากครัวไปตามโถงยาวเหยียด เขาต้องรีบแน่ เพราะฉันไม่เห็นเขาที่ไหนเลย

พรหมผืนประณีตช่วยกลบเสียงฝีเท้าฉันตลอดโถงทางเดินกว้างที่โค้งสูง ฉันสังเกตเห็น - โห บันไดสองฝั่งเงวับโค้งขึ้นสู่ชั้นบนอย่างตระการตา ทั้งยังมีราวบันไดลวดลายซับซ้อนทอดตัวขึ้นไปอีกสามชั้น - ไมลิส - ลีชั้นต่างหาก

ก่อนหน้านี้ฉันมัวแต่จดจ่อกับพี่ชายจนไม่ทันสังเกต แต่ตอนนี้ฉันจ้องสถาปัตยกรรมขนาดมหึมาตาค้าง แต่ละชั้นยื่นเหลื่อมกันเล็กน้อยเสมือนบันไดพาลัดเลาะขึ้นภูเขาที่ถูกเจาะเพื่อสร้างปราการแห่งนี้ แสงสว่างยามรุ่งอรุณสาดส่องผ่านหน้าต่างบานเล็กหลายสิบบานเข้ามา พวกมันเป็นช่องตกแต่งเพียงอย่างเดียวบนผนังสูงห้าชั้นเหนือประตูทางเข้าปราการคูใหญ่ยักษ์ ดูเหมือนว่าหน้าต่างเหล่านี้ถูกจัดเรียงเป็นรูปบางอย่าง แต่ฉันอยู่ใกล้เกินกว่าจะมองเห็นภาพรวมทั้งหมด

มองไม่ออกเลย นี่ช่างเป็นคำอุปมาที่เข้ากับชีวิตฉันในตอนนี้อย่างจริงๆ

ยามสองคนจับตามองฉันทุกฝีก้าว แต่ไม่ได้เข้ามาห้ามตอนที่ฉันเดินผ่าน อย่างน้อยก็หมายความว่าฉันไม่ใช่คนโทษ

ฉันก้าวยาวๆ ผ่านห้องโถงหลัก และในที่สุดก็ได้ยินเสียงแว่วมาจากห้องอีกฝั่งซึ่งมีประตูบานคู่ที่ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม ประตูบานหนึ่งแง้มเปิดอยู่ พอฉันเข้าไปใกล้ก็จำเสียงเบรนนันได้ทันที ออกฉันบีบรัดแน่นเมื่อได้ยินเสียงที่คุ้นเคย

“ไม่ได้ผลหรอก” เสียงทุ้มต่ำของเบรนนันดังก้อง “ข้อเสนอถัดไปได้เลย”

ฉันเดินผ่านโถงต้อนรับขนาดมหึมาโดยไม่สนใจปีกอาคารที่แยกออกไปทางซ้ายและขวา สถานที่แห่งนี้ช่างน่าอัศจรรย์ เป็นส่วนผสมระหว่างพระราชวังกับบ้านอย่างละครึ่ง แต่อันที่จริงแล้วมันคือปราสาทโดยสมบูรณ์ กำแพงหินหนาคือสิ่งที่ช่วยให้สถานที่แห่งนี้รอดพ้นจากหายนะเมื่อหกปีก่อน จากที่ฉันเคยอ่านมา ยังไม่มีกองทัพบุกเข้ามาในคุกหาสน์ไรออร์สันสำเร็จ แม้จะเกิดการปิดล้อมที่ฉันรู้ถึงสามครั้งก็ตาม

หินไม่ไหม้ เซเดินบอกฉันแบบนั้น พวกเขาสร้างนคร – ที่บัดนี้ลดลงเหลือแค่เมือง – ขึ้นใหม่อย่างลับๆ เป็นเวลาหลายปีได้จนนายพลเมลเกรินดูเหมือนว่ารอยฝักฝัง หรือก็คือตราประทับเวทมนตร์บนร่างกายลูกๆ เหล่ากบฏที่ถูกประหาร จะมีพลังบางอย่างที่ช่วยซ่อนพวกเขาจากพลังประทับของเมลเกรินได้เมื่อพวกเขารวมตัวกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป นายพลเมลเกรินมองไม่เห็นผลลัพธ์ของการต่อสู้ที่พวกเขามีส่วนเกี่ยวข้อง ดังนั้นจึงไม่ “เห็น” ว่าพวกเขาเตรียมตัวสู้กันที่นี้

คุกหาสน์ไรออร์สันมีลักษณะบางอย่างที่ชวนให้นึกถึงบาสไกอัท วิทยาลัยการทหารที่ฉันเรียกว่าบ้านตั้งแต่แม่ไปประจำการในฐานะผู้บัญชาการ ไม่ว่าจะเป็นทำเลที่ตั้งอันแข็งแกร่งมั่นคงเจาะฝังไปตามไหล่เขา พื้นหินกรวดตลอดจนประตูทางเข้าบานคู่เสริมเหล็กกล้า ทว่าความคล้ายคลึงสิ้นสุดลงเท่านั้น ปราสาทแห่งนี้มีผลงานศิลปะของจริงอยู่บนผนัง ไม่ใช่แค่รูปปั้นครึ่งตัวของเหล่าวีรบุรุษสงครามบนแท่น และฉันมั่นใจทีเดียวว่ามีผ้าโพกศีรษะของแท่นวางอยู่ที่ฝั่งตรงข้ามโถงทางเดินตรงช่องประตูซึ่งโบริกกับอิมโมเจินยืนอยู่ด้วย

อิมโมเจินยกนิ้วขึ้นตะแริมฝีปาก แล้วทำไม้ทำมือให้ฉันเดินไปยังพื้นที่ว่างระหว่างเธอกับโบริก ฉันจึงทำตามพลางสังเกตเห็นว่าอิมโมเจินเพ่งย้อมผมสีชมพูที่โกนไปครึ่งศีรษะให้สดใสขึ้นในช่วงที่ฉันพักฟื้น เห็นได้ชัดว่าเธอสบายใจที่นี้ โบริกด้วย สิ่งที่ยังบอกได้ว่าทั้งคู่เพิ่งผ่านการต่อสู้มา มีเพียงผ้าคล้องคอที่ใช้ประคองแขนข้างที่หักของโบริกกับริมฝีปากแตกของอิมโมเจิน

“ต้องมีใครสักคนพูดสิ่งที่รู้อยู่แก่ใจออกมา” ชายสูงวัยคนหนึ่งเอ่ยขึ้นจากปลายโตะที่ทอดตัวตลอดความยาวห้องสูงสองชั้น เขามีผ้าปิดตาข้างหนึ่งและมีจมูกอู๋มเหมือนเหยี่ยว กระจุกลมสีเทาบางยิ่งขับเน้นริ้วรอยบนผิวสีน้ำตาลอ่อนที่เหี่ยวย่นตามกาลเวลาให้เด่นชัดขึ้น เหนียงใต้คางห้อยย้อยเหมือนวิลเดอบีสต์ เขาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้และวางมือหาลงบนพวงกลม

โตะตัวนี้รองรับคนจำนวน 30 คนได้สบายๆ แต่มีเพียงห้าคนนั่งอยู่ฝั่งเดียวกัน ทุกคนสวมเครื่องแต่งกายสีดำของผู้ซึ่งมั่งคั่ง นั่งเยื้องมาทางประตูไม้ไกลนักรในมุมที่ต้องหันมาเต็มตัวจึงจะเห็นพวกเรา – ซึ่งพวกเขาไม่เห็น เบรนแนนเดินไปมาหน้าโตะ แต่ก็ไม่ได้อยู่ในมุมที่จะสังเกตเห็นพวกเราเช่นกัน

ใจฉันพุ่งพรวดขึ้นมาอยู่ในลำคอ ฉันรู้ว่าคงต้องใช้เวลาลึกฟักกว่าจะชินกับการเห็นว่าเบรนแนนยังมีชีวิตอยู่ เขาดูเหมือนคนเดิมที่ฉันจำได้ – แต่ในขณะเดียวกันก็แตกต่าง ทว่าตอนนี้เขาอยู่ที่นี้ – ยังมีชีวิต ยังหายใจ และกำลังจ้องแผนที่ผืนทวีปบนผนังที่ทอดตัวยาว มันมีขนาดใหญ่มากๆ กับแผนที่ในห้องบรรยายวิชาสถานการณ์รบที่บาสโก๊ทเลยทีเดียว

และคนที่ยื่นเท้าแขนข้างหนึ่งบนเก้าอี้ตัวยักษ์หน้าแผนที่ ดวงตาจับจ้องผู้ที่นั่งอยู่ที่โตะก็คือ เซเดิน

เขาดูดี แม้จะมีรอยคล้ำใต้ตาจากการอดนอนเป็นจุดต่างพร้อยบนผิวสีน้ำตาลก็ตาม โหนกแก้มสูงของเขา ดวงตาสีเข้มคู่นั้นที่อ่อนโยนลงเสมอ ยามสบตาฉัน รอยแผลเป็นผ่ากลางคิ้วลากยาวมาสิ้นสุดใต้ดวงตา รอยผ่ากฝังเปล่งแสงระยิบระยับหมุนวนเป็นวงจรดขากรไกร และริมฝีปากได้รูปที่ฉันคุ้นเคยพอๆ กับริมฝีปากตัวเอง ทั้งหมดนี้ทำให้ใบหน้าเขาสมบูรณ์แบบเหลือเกินสำหรับฉัน และนี่แค่ใบหน้าเขานะ ส่วนร่างกายเขานะหรืออาจยอดเยี่ยมกว่าเสียอีก แล้วการจัดระเบียบร่างกายตอนที่ฉันอยู่ในอ้อมแขน –

หยุดนะ ฉันส่ายหน้าเพื่อหยุดความคิดไว้เพียงเท่านั้น เซเดินอาจจะหล่อเหลา ทรงพลัง และอันตรายจนน่าหวาดหวั่น – ซึ่งฉันไม่ควรรู้สึกว่าการนี้แยบยลใจเลย – แต่ฉันก็ไม่อาจไว้ใจว่าเขาจะพูดความจริงเกี่ยวกับ...เอ่อทุกอย่างได้ ซึ่งน่าเจ็บปวดล้นทีเมื่อฉันตกหลุมรักเขาอย่างน่าสมเพชขนาดนี้

“แล้วสิ่งที่รู้อยู่แก่ใจที่ต้องพูดออกมาคืออะไรละ พันตรีแฟร์ริส”
เซเตินถาม น้ำเสียงฟังดูเบื่อหน่ายเต็มที

“นี่คือการประชุมสมัชชา” โบดิกระซิบบอกฉัน “แค่มีองค์ประชุมห้าคน
ก็ลงคะแนนเสียงได้แล้ว เพราะกรรมการทั้งเจ็ดแทบจะไม่เคยเข้าประชุม
พร้อมกันเลย และสี่คะแนนเสียงก็ทำให้ญัตติผ่านได้”

ฉันเก็บข้อมูลนั้นไว้ในสมอง “เราได้รับอนุญาตให้ฟังประชุมด้วยหรือ”

“การประชุมจะเปิดให้ใครก็ตามที่สนใจเข้าร่วมฟัง” อิมโมเจินตอบ
เสียงเบาพอกัน

“แล้วเราก็คง...ที่โถงทางเดินเนี่ยละ” ฉันถาม

“ใช่” อิมโมเจินตอบโดยไม่อธิบายเพิ่มเติม

“การกลับไปเป็นทางเลือกเดียว” จมูกเหี่ยวหวุดหวิด “ไม่เช่นนั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราสร้างขึ้นมานี้จะตกอยู่ในอันตราย หน่วยลาดตระเวน
จะออกตามหา และเราก็มีผู้ที่ไม่เพียงพอ—”

“การสรรหาสมาชิกใหม่เป็นเรื่องยากเพราะเราต้องคอยหลบซ่อนตัว”
ผู้หญิงร่างเล็กเจ้าของเรือนผมสีดำาวเหมือนอิก้าแย้ง รอยย่นบริเวณทางตา
ปรากฏขึ้นบนผิวสีน้ำตาลไหม้ขณะที่เธอจ้องชายสูงวัย

“อย่าเปลี่ยนเรื่องสิ ทริลซา” เบรนแนนเอ่ยขณะกวัดลั่นจมูก เขาได้
จมูกมาจากพ่อเรา สองคนนั้นคล้ายคลึงกันเป็นที่สุด

“ต่อให้เพิ่มจำนวนสมาชิกไปก็เปล่าประโยชน์ ในเมื่อไม่มีโรงตีเหล็กไว้
ผลิตอาวุธให้สมาชิกเหล่านั้น” จมูกเหี่ยวหวุดหวิดเสียงดังกว่าคนอื่น “เพื่อเธอ
ไม่สังเกต เรายังขาดหลักจรัสแสงอยู่นะ”

“แล้วการเจรจาขอหลักจรัสแสงกับไวเคานต์เทคาร์สไปถึงไหนแล้ว”
ชายร่างใหญ่ถามด้วยน้ำเสียงสุ่มก้องกังวาน มือสีเข้มลูบเคราหนาสีเงิน

ไวเคานต์เทคาร์สหรือ ไบนท์ทิกของนาวาร์ไม่ปรากฏชื่อตระกูลชั้นสูง
นี้เลย พวกเราไม่มีตำแหน่งไวเคานต์ด้วยซ้ำ

“ยังอยู่ในขั้นตอนเจรจาทะหว่างออก” เบรนแนนตอบ

“ไม่มีทางออกหรอก เทคาร์สยังโกรธที่โดนนายสบบประมาทเมื่อฤดูร้อน
ที่แล้วไม่หาย” ผู้หญิงสูงวัยที่มีรูปร่างบึกบึนเหมือนขวานคึกจ้องเซเตินเขม็ง

ผมสืบลอนด์ของเธอยาวเลยคางทรงเหลี่ยมเรียบเนียนดูหินอ่อนมาเพียงเล็กน้อย

“ผมบอกแล้วว่าไอเคนต์ไม่คิดจะให้เราตั้งแต่แรก” เซเดินแย้ง “ชายผู้นั้นสะสมอย่างเดียว ไม่แลกเปลี่ยน”

“ก็นะ ตอนนั้นเขาไม่ยอมแลกเปลี่ยนกับเราแน่ๆ” เธอได้กลับพลางหรีดา “โดยเฉพาะเมื่อนายไม่คิดจะใคร่ครวญข้อเสนอล่าสุดของเขาด้วยซ้ำ”

“เชิญเขาใส่หัวไปให้พ้นพร้อมข้อเสนอ^{นั้น}ได้เลย” น้ำเสียงเซเดินสงบนิ่ง ทว่าดวงตากลับแข็งกร้าวท้าทายให้ทุกคนในโต๊ะโต้แย้ง เขาเดินอ้อมที่วางแขนเก้าอี้ตัวยักษ์ที่หันหน้าเข้าหาทุกคน แล้วนั่งลงราวกับจะสื่อว่าคนเหล่านี้กำลังทำให้เขาเสียเวลา เขาเหยียดขายาวและวางแขนบนที่วางแขนบุกำมะหยี่ – ด้วยท่าทางเหมือนไม่มีอะไรต่อสิ่งใดในโลก

ความเงียบที่แผ่ปกคลุมทั่วห้องบ่งบอกชัดเจนว่า เซเดินได้รับความเคารพจากสมาชิกคณะปฏิบัติ^{นี้}เหมือนกับที่เขาได้รับความเคารพในบาสโก๊ท ฉันไม่รู้จักผู้ซึ่งมังกรคนอื่น^{นี้}เลยนอกจากเบรนแนน แต่ฉันกล้าพนันว่าเซเดินกุมอำนาจสูงสุดในห้องเมื่อพิจารณาจากความเงียบ^{นี้}

“ที่นี่ก็” แทรนเตียนันต์ด้วยความหยิ่งผยองเฉพาะตัวของมังกรอายุกว่าร้อยปี ซึ่งเป็นนักรบผู้เกรียงไกรที่สุดผู้หนึ่งในผืนทวีป “สั่งให้พวกมนุษย์พาเจ้ามาที่หุบเขาหลังจากถูกเอียงกันจนจบแล้วเสีย”

“จะต้องมีทางออกที่ดีกว่านี้ หากเราส่งอาวุธให้หมู่กริฟฟอนไม่มากพอสำหรับการต่อสู้ปีหน้า สถานการณ์จะเลวร้ายยิ่งกว่าเดิมจนไม่อาจคาดหวังว่าจะตรึงการรุกรานของเวนิ^นได้” เคราเงินตั้งข้อสังเกต “แล้วทุกอย่างที่เราทุ่มเทก็จะเปล่าประโยชน์”

หัวใจฉันหล่นวูบ หนึ่งปีหรือ พวกเราจวนเจียนจะแพ้สงครามที่ฉันเพิ่งรู้ว่ามิอยู่เมื่อไม่กี่วันก่อนขนาด^{นี้}เลยหรือ

“อย่างที่พูดไป ผมกำลังหาหนทางในการเจรจาเกี่ยวกับหลักจรัสแสงนั้น” – น้ำเสียงเบรนแนนเข้มขึ้น – “แล้วเราก็นอกเรื่องไปไกลจนผมไม่แน่ใจว่านี่คือการประชุมเดียวกันด้วยซ้ำ”

“ฉันขอออกเสียงให้เรานำหลักจรัสแสงมาจากบาสโก๊ท” ขวานคึกเสนอ

“ถ้าเราจนเจียนจะแพ้สงครามขนาดนี้ก็ไม่เหลือทางเลือกอื่นแล้ว”

เซเดินจ้องเบรนแน่นด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก แล้วฉันก็สูดหายใจลึกเมื่อระลึกได้ว่า – เขาน่าจะรู้จักพี่ชายฉันดีกว่าฉันอีก

แล้วเขาก็ไม่ยอมบอกฉันเรื่องพี่ชายเนี่ยนะ ในบรรดาความลับทั้งหมดทั้งหมดที่เขาซุกซ่อนไว้ นี่คือสิ่งที่ฉันทำใจยอมรับได้ยากที่สุด

“แล้วเจ้าจะทำยังไงกับความลับนั้นถ้าเขาเปิดเผยให้เจ้ารู้” แทร็นถาม

“อย่าใช้เหตุผลมาอธิบายความขัดแย้งทางอารมณ์นะ” ฉันยกแขนขึ้นกอดอก หัวใจฉันนั้นเองที่ไม่อนุญาตให้สมองยกโทษให้เซเดินเต็มที่

“เราคุยเรื่องนั้นกันไปแล้ว” เบรนแนบตักจับ “ถ้าเรานำอุปกรณ์ในโรงตีเหล็กของบาสโกัทมา นาวาร์จะเติมคลังที่ป้อมปราการไม่ทันพลเรือนนับไม่ถ้วนจะตายหากแนวป้องกันล่มสลาย พวกคุณมีใครอยากรับผิดชอบเรื่องนั้นไหมล่ะ”

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ

“ถ้าอย่างนั้นเราก็เห็นตรงกัน” จมูกเหี่ยวพูด “จนกว่าเราจะส่งอาวุธให้หมู่กริฟฟอนได้มากพอ พวกนักเรียนทหารต้องกลับไป”

โอ๊ะ

“พวกเขากำลังพูดถึงเราอยู่” ฉันกระซิบ นี่คือนิสัยที่เราต้องยินให้พ้นสายตาพวกเขา

โบดียักหน้า

“คุณดูเงียบผิปกตินะ ซูริ” เบรนแนบตั้งข้อสังเกตขณะชำเลืองมองผู้หญิงผมสีน้ำตาลไล่ลกว่างข้างกายผู้มีผิวสองสีและผมสีเงินแถบหนึ่ง เธอทำจมูกพุดพิดเหมือนสุนัขจิ้งจอก

“ฉันเสนอให้ทุกคนกลับไป ยกเว้นสองคนนั้น” ท่าทางไม่ยั้งของเธอทำให้ความหนาวเย็นคืบคลานขึ้นมาตามแนวสันหลัง เธอเคาะนิ้วที่มีแต่หนังหุ้มกระดูกกับโต๊ะ แหวนมรกตวงยักษ์สะท้อนแสงวูบ “นักเรียนทหารทุกคนก็โกหกได้เหมือนกับแปดคนนั้นแหละ”

แปดคน

เซเดิน การ์ริก โบดิ อิมโมเงิน ผู้ถูกตีตราอีกสามคนที่ฉันไม่มีโอกาส

ได้ทำความรู้จักจนกระทั่งถูกจับโยนเข้ามาในสมรภูมิ และ...ฉัน

อาการคลื่นเหียนพุ่งเข้าจูโจม เกมสงคราม การแข่งขันระหว่างฝูงบินในจตุภาคผู้ซึ่งมั่งคั่งที่สุดท้ายประจำปีควรจะสิ้นสุดที่ป่าสไโกท์ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เมื่อสัปดาห์ที่แล้วพวกเรากลับก้าวเข้าสู่สงครามมฤตยูกับศัตรูที่ฉันคิดว่ามีตัวตนอยู่แค่ในตำนานพื้นบ้าน และตอนนี้พวกเรา...เอ่อ พวกเราอยู่ที่นี้ ในเมืองที่ไม่น่าจะมีจริงด้วยซ้ำ

แต่พวกเราไม่ได้อยู่กันครบทุกคน

ล่าคอนันตีบตัน และฉันก็ต้องกะพริบตาถี่ๆ เพื่อไล่ความร้อนผ่าวที่ขอบตา โสเหล่กับเลียมตายแล้ว

เลียม ผมสืบลอนด์และนัยน์ตาสีฟ้าสดใสดุจขึ้นมาในความทรงจำแล้วความเจ็บปวดก็ปะทุในใจ เสียงหัวเราะกึกก้องของเขา รอยยิ้มง่าย ๆ ของเขา ความรักดีและความใจดีของเขา ไม่มีอีกแล้ว เขาจากไปแล้ว

ทั้งหมดเป็นเพราะเขาสัญญากับเซเด็นว่าจะคุ้มครองฉัน

“ในบรรดาแปดคนนี้ เราเสียใครไปไม่ได้เลยนะ ซูริ” เคราเงินเอนหลังนั่งเก้าอี้สองขาและสำรวจแผนที่ด้านหลังเซเด็น

“คุณคิดจะทำอะไรหรือ ฟีลิกซ์” ซูริถามกลับ “ให้เราบริหารวิทยาลัยสงครามของตัวเองด้วยเวลาที่เหลืออยู่นะหรือ แทนไม่มีใครในหมู่พวกนั้นจบการศึกษาด้วยซ้ำ พวกเขายังไม่มีประโยชน์กับเราหรอก”

“พูดเหมือนคุณมีอำนาจตัดสินใจว่าเราจะกลับหรือไม่อย่างนั้นแหละ” เซเด็นพูดขัด เรียกความสนใจจากทุกคน “เรารับฟังคำแนะนำของสมาชิก แต่จะถือว่ามันเป็นเพียงแค่ – คำแนะนำ”

“แต่เรายอมเอาชีวิตนายไปเสี่ยงไม่ได้ –” ซูริเถียง

“ชีวิตผมก็มีค่าเท่ากับชีวิตคนอื่นนั่นแหละ” เซเด็นผายมือมาทางพวกเรา

เบรนนันสบตาฉันแล้วเบิกตากว้าง

ทุกคนในห้องต่างหันมาทางเรา แล้วฉันก็ต้องผินสัณชาตญาณไม่ให้ถอยหนีขณะที่ดวงตาแทบทุกคู่หริ่มองฉัน

พวกเขามองเห็นใครกันนะ ลูกสาวของลิลิทหรือ หรือนางสาว

ของเบรนนาน

ฉันเข็ดคางเพราะฉันเป็นทั้งคู่...แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ได้รู้สึกว่าตัวเองเป็นใครเลย

“ไม่ใช่ทุกชีวิตหรอก” ชูริพูดขณะมองตรงมาที่ฉัน โอ๊ย “พวกเธอยืนอยู่ตรงนั้นแท้ๆ แต่ปล่อยให้ผู้หญิงคนนั้นแอบฟังการประชุมสมัชชาได้ยังไง”

“ถ้าคุณไม่ยอมทำให้เธอได้ยินก็น่าจะปิดประตูนะ” โบดิตอบขณะก้าวเข้าไปในห้อง

“เราเชื่อใจเธอไม่ได้!” โทสะอาจทำให้แก้มชูรีขึ้นสี แต่แวตเธอกลับปรากฏร่องรอยความกลัว

“เธออยู่ในความรับผิดชอบของเซเดินแล้ว” อิมโมเงินก้าวมาด้านข้างขยับตัวเข้าใกล้ฉันเล็กน้อย “ตามธรรมเนียมปฏิบัติที่แสนโหดร้ายนะ”

ฉันตัวตึงตามองเซเดิน เธอกำลังพูดบ้าอะไรอยู่

“ยังไงฉันก็ไม่เข้าใจการตัดสินใจนั้นอยู่ดี” จมูกเหี่ยวเลริม

“ไม่ยากเลย เธอมีค่าเท่ากับผมเป็นสิบ ๆ คน” เซเดินเอ่ย แล้วลมหายใจฉันก็สะดุดเมื่อเห็นอารมณ์เข้มข้นในดวงตาเขา ถ้าฉันไม่รู้มาก่อนฉันคงคิดว่าเขาพูดจริง “และผมก็ไม่ได้พูดถึงพลังประทับของเธอด้วย ยังไงผมก็ต้องเล่าสิ่งที่เราคุยกันในวันนี้ให้เธอฟังทุกเรื่องอยู่ดี ดังนั้นจะเปิดประตูหรือไม่ก็ไม่ได้สำคัญอะไร”

ประกายความหวังลุกโชนในใจฉัน บางทีเขาอาจจะเลิกเก็บำความลับจากฉันจริงๆ ก็ได้

“เธอเป็นลูกสาวของนายพลซอร์เรนเกลนะ” ขวานคี่กอธิบายความหงุดหงิดปรากฏชัดเจนในน้ำเสียง

“ส่วนผมก็เป็นลูกชายของนายพลที่เหมือนกัน” เบรนนานโต้กลับ

“นายพิสุจน์ความภักดีมากมายเกินไปในช่วงหกปีที่ผ่านมา!” ขวานคี่กตะโกน “แต่เธอยัง!”

โทสะแผดเผาลำคอฉันและพุ่งขึ้นมาที่ใบหน้า พวกเขาพูดถึงฉันราวกับว่าฉันไม่ได้ยืนที่นี่ด้วยซ้ำ

“เธอรู้เสียงว่าเคียงไหล่เราที่เรสสัน” โบดิเกร็งตัวขณะที่เสียงเขา

ดังขึ้นเช่นกัน

“เธอสมควรโดนจับขัง” ใบหน้าซูริกกลายเป็นสีแดงท่าขณะที่เธอดันโต๊ะและลุกขึ้นยืน สายตาจับจ้องเส้นผมฉันที่เป็นสีเงินตั้งแต่กลางศีรษะ จนถึงปลายผมซึ่งถักเป็นเปียมวงๆ “สิ่งที่เธอรับรู้ทำลายเราทุกคนได้เลย”

“เห็นด้วย” จมูกเหี่ยวเอ่อออกไปด้วย คลื่นความเกลียดชังพุ่งตรงมาที่ฉันอย่างโจ่งแจ้ง “เธออันตรายเกินไปถ้าเราไม่จับไว้เป็นนักโทษ”

ท้องไส้ฉันหดเกร็ง แต่ฉันเก็บสีหน้าแบบที่เคยเห็นเซเดินทำนับครั้งไม่ถ้วน ก่อนจะทำมือลงข้างตัวใกล้มีดสั้นในซอง ร่างกายฉันอาจจะอ่อนแอ ข้อต่อเอานั่นเอานอนไม่ได้ แต่ทักษะการปามิตของฉันแม่นยำอย่างร้ายกาจ ฉันจะไม่ยอมให้พวกเขาหักขังฉันไว้ที่นั่นเด็ดขาด

ฉันกวาดตามองเหล่ากรรมการในสมัชชาและประเมินว่าใครอันตรายที่สุด

เบรนแนนลุกขึ้นยืนยึดตัวเต็มที่ “ทั้งๆ ที่รู้ว่าเธอผูกพันระกับแทร์นที่มีพันธะกับผู้ลี้ภัยซึ่งขึ้นเรื่อย ๆ และสายสัมพันธ์ครั้งที่แล้วก็แข็งแกร่งมากเสียจนความตายของเนโอลินแทบจะฆ่าเขาเหี้ยนนะ ทั้งๆ ที่รู้ว่าเรากลัวว่าเขาจะตายถ้าเธอตายตอนนี้ อีกทั้งชีวิตโรออร์สันก็ผูกติดกับชีวิตเธอด้วยสาเหตุนั้นด้วยนะ” เขาพยักพยิตไปทางเซเดิน

ความผิตหวังชมปร่าที่ปลายลิ้น ฉันเป็นได้แค่นั้นสำหรับเบรนแนนจั้นหรือ เป็นได้แค่จุดอ่อนของเซเดินหรือ

“ผมจะรับผิดชอบไวโอเล็ตแต่เพียงผู้เดียว” เสียงเซเดินลดต่ำด้วยเจตนาร้ายบริสุทธิ์ “แล้วถ้าผมคนเดียวไม่พอ ก็ยังมีมังกรไม้ไซ่แค่หนึ่งตัวแต่เป็นสองตัวรับประกันให้เธอ”

พอกันที

“เธอที่พูดถึงยืนอยู่ตรงนี้นะ” ฉันตะคอก แล้วคลื่นความพึงพอใจก็ไหลบ่าเข้ามาเป็นสายเมื่อเห็นจำนวนคนที่อ้าปากค้างตรงหน้า “ดังนั้นหยุดพูดเรื่องเกี่ยวกับฉันแล้วลองคุยกับฉันเสียที”

มุมปากเซเดินยกขึ้นข้างหนึ่ง และความภาคภูมิใจที่ฉายชัดบนใบหน้านั้นก็อาจจะเข้าใจผิดเป็นอย่างอื่นได้เลย

“คุณต้องการอะไรจากฉัน” ฉันถามพวกเขาขณะก้าวอาด ๆ เข้าไปในห้อง “ต้องการให้ฉันเดินข้ามเชิงเทินเพื่อพิสูจน์ความกล้าหาญหรือฉันทำไปแล้ว ต้องการให้ฉันทรยศอาณาจักรเพื่อปกป้องพลเรือนชาวโพโรเมียลหรือ ฉันทำไปแล้ว ต้องการให้ฉันเก็บความลับของเขาหรือ” ฉันผายมือซ้ายไปทางเซเดิน “ฉันทำไปแล้ว ฉันรักษาความลับทุกอย่าง”

“ยกเว้นความลับที่สำคัญอย่างหนึ่ง” ซูริเลกคิ้วข้างหนึ่ง “เราทุกคนรู้ว่าพวกเธอไปลงเอยแบบนั้นที่เอทไบน์ได้อย่างไร”

ความรู้สึกผิดจุกอยู่ในลำคอ

“นั่นไม่ใช่—” เซเดินเริ่มพูดขณะลุกขึ้นจากเก้าอี้

“นั่นไม่ใช่ความผิดของเธอเลย” ฟีลิกซ์—ผู้ชายเคราสีเทาที่อยู่ใกล้พวกเรามากที่สุดลุกขึ้นยืน บดบังซูริจากสายตาฉันขณะที่เขาหันไปหาเธอ “ไม่มีนักเรียนทหารปี 1 คนไหนต่อต้านนักอ่านความทรงจำได้ โดยเฉพาะจากผู้ที่ดีว่าเป็นเพื่อน” เขาหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับฉัน “แต่ตอนนี้เธอต้องรู้แล้วว่าเธอมีศัตรูที่บาสรักโก้อ หากได้กลับไป เธอจะต้องรู้ว่าเอโทสไม่ได้เป็นพวกพ้องอีกแล้ว เขาจะทำทุกอย่างสุดความสามารถเพื่อสังหารเธอเพราะสิ่งที่เธอเห็น”

“ฉันรู้ค่ะ” คำพูดหนักอึ้งบนปลายลิ้น

ฟีลิกซ์ผงกศีรษะ

“การประชุมนี้สิ้นสุดแล้ว” เซเดินเอ่ย สายตาหยุดอยู่ที่ซูริกับจมูกเหี่ยว ไหล่พวกเขาหล่นลงอย่างพ่ายแพ้

“ผมจะรอฟังความคืบหน้าของเมืองโซลยาตอนเช้านะ” เบรนนันพูด “ปิดประชุมสมัชชา”

เหล่ากรรมการเก็บเก้าอี้และเดินเรียงแถวผ่านพวกเราสามคนที่หลีกทางให้ อิมโมเงินและโบดียีนอยู่ข้างฉัน

ในที่สุดเซเดินก็เดินออกมา แต่กลับหยุดตรงหน้าฉัน “เราจะไปที่หุบเขากัน ถ้าเธอเสร็จแล้วก็ไปเจอเราที่นั่นได้”

“ฉันจะไปกับนายตอนนี้เลย” นี่คือนาทีสุดท้ายในผืนทวีปที่ฉันจะยอมถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

“อยู่คุยกับพี่ชายเธอก่อนสิ” เขาพูดเสียงเบา “ใครจะรู้ว่าเธอจะมีโอกาสอีกเมื่อไหร่”

สายตาดำฉันมองเลยโบดิไปหยุดที่เบรนแนนซึ่งยืนรอฉันอยู่กลางห้อง เบรนแนนผู้ใช้เวลาไปกับการช่วยฉันพ้นเข้าตอนที่ฉันเป็นเด็ก เบรนแนนผู้เขียนหนังสือที่ช่วยฉันไว้ตลอดการเรียนปี 1 เบรนแนน...คนที่ฉันคิดถึงมาตลอดหกปี

“ไปสิ” เซเต็นกระตุ่น “เราจะไม่ไปโดยไม่มีเธอ และจะไม่ยอมให้ สัมชามาบงการสิ่งที่เราทำด้วย เราแปดคนจะตัดสินใจร่วมกันว่าจะทำอะไร” เขามองฉันด้วยสายตาอ้ออึ้งจนหัวใจเจ้ากรรมบีบรัดแน่น ก่อนจะเดินจากไปพร้อมกับโบดิและอิมโมเงิน

ทั้งให้ฉันหันไปหาพี่ชายพร้อมคำถามมากมายที่ส่งสมมาหกปี

ทฤษฏีเขาเทเนอิดคุกทาสไรออร์สันได้รับพลังงานความร้อนจากธรรมชาติ
จึงกลายเป็นสุดยอดขุมทรัพย์ล้ำค่า เนื่องจากบริเวณนั้นเป็นพื้นที่ฟักไข่ดั้งเดิม
ของตระกูลดุษหม่ากินน์ ซึ่งเป็นตระกูลที่มังกรผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดสองตัว
— โคดาห์กับแตรน — สืบเชื้อสายมา

— ผู้ถือภาคสนามเกี่ยวกับสายพันธุ์มังกรของพันเอกเคโอริ

บทที่สอง

ฉับ ปิดประตูบานสูงไล่หลังก่อนจะก้าวไปหาเบรนนั่น การประชุมนี้
ไม่เปิดให้สาธารณชนเข้าฟังอย่างแน่นอน

“กินอัมหรือยัง” เขานั่งลงบนขอบโต๊ะแบบที่เคยทำตอนเราเป็นเด็ก
การเคลื่อนไหวแบบนี้ช่างดูเป็น...เขาเหลือเกิน ส่วนคำถามนั้น ฉันปล่อยผ่านไป
ไปโดยปริยาย

“นี่คือที่ที่พี่อาศัยอยู่ตลอดหกปีที่ผ่านมาฉันหรือ” เสียงฉันแทบจะ
แตกพราว ฉันยินดีสุดหัวใจที่เขายังมีชีวิตอยู่ ฉันควรจะใส่ใจแค่นั้น ทว่า
ก็ไม่อาจลืมช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมาที่เขาทิ้งให้ฉันโศกเศร้ากับการจากไป
ของเขาได้เช่นกัน

“ใช่” ไหล่เขาต่ำลง “ขอโทษนะที่ปล่อยให้เธอคิดว่าฉันตายแล้ว แต่นั่น
เป็นวิธีเดียว”

ความเจ็บอันน่าอึดอัดแผ่ปกคลุม ฉันควรจะตอบได้อย่างไรดี
ไม่เป็นไร แต่ที่จริงก็เป็นอยู่หรือ มีหลายสิ่งที่ฉันอยากพูดกับเขา หลายอย่าง
ที่ฉันอยากถาม แต่จู่ๆ ช่วงเวลาหลายปีที่แยกจากกันก็ชวนให้รู้สึกที่เรา...
เปลี่ยนแปลงไปมากเหลือเกิน เราทั้งคู่ต่างไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป

“เธอดูเปลี่ยนไป” เขายิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่เศร้าสร้อย “ไม่ใช่ในทาง
ที่ไม่ดีนะ ก็แค่...ไม่เหมือนเดิมเฉยๆ”

“ครั้งสุดท้ายที่พี่เห็นฉัน ฉันเพิ่งจะอายุ 14 เองนะ” ฉันทำหน้าบึ้ง
“น่าจะยังสูงเท่าเดิมด้วย ฉันเคยหวังว่าจะสูงพรวดพราดในโค้งสุดท้าย
แต่ก็มาได้แค่นี้”

“เธอมาได้ตั้งเท่านี้” เขายกหน้าเชื่องช้า “ฉันนึกภาพเธอสวม
เครื่องแบบสีครีมของอาลักษณ์มาตลอดเลย แต่เธอใส่สีดำแล้วก็ดูดี
ทวยเทพทรงโปรด...” เขาถอนหายใจ “ฉันโง่อกจนพูดไม่ออกเลยตอน
ที่ได้ยินว่าเธอรอดชีวิตจากพิธัคัสสร”

“พี่รู้ด้วยหรือ” ฉันเบิกตากว้าง เขามีแหล่งข่าวอยู่ในบาสไก๊ท

“รู้สิ แล้วจู่ๆ โรอรัลันก็โผล่มาพร้อมกับเธอที่ถูกแทงและกำลังจะตาย”
เขาเบนสายตาไปอีกทางและกระแอม ก่อนจะสูดหายใจลึกแล้วพูดต่อ
“ฉันดีใจแทบตายที่เธอหายดี แล้วเธอก็รอดชีวิตจากการเรียนปี 1 มาได้”
แวตาลี่องอกของเขาบิดเป่าโหระของฉันให้หายไปบางส่วน

“mira ช่วยฉันไว้นะ” พูดแค่นี้ยังน้อยไปด้วยซ้ำ

“เพราะหรือ” เขาหายถูก เพราะเกล็ดมังกรน้ำหนักเบาได้ชุดหนึ่ง
สำหรับบินช่วยชีวิตฉันเอาไว้จริงๆ

ฉันพยักหน้า “เธอทำเพราะให้ฉัน เธอเอาหนังสือของพี่ให้ฉันด้วย
หนังสือที่พี่เขียนให้เธอนะ”

“หวังว่ามันจะมีประโยชน์นะ”

ฉันหวนนึกถึงเด็กสาวไร้เดียงสาผู้ถูกประคบประหงมอย่างดีที่ข้าม
เชิงเนินสำเร็จ และทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องเผชิญในบททดสอบแสนทรหดช่วงปี 1
ซึ่งหล่อหลอมให้ฉันกลายเป็นผู้หญิงแบบที่ฉันเป็นในตอนนี “มีประโยชน์สิ”

รอยยิ้มเขาสะกดุด ก่อนที่เขาจะชำเลื่องมองไปนอกหน้าต่าง “mira

เป็นยังไงบ้าง”

“ถ้าให้พูดจากประสบการณ์ ฉันแน่ใจว่าเธอจะรู้สึกดีกว่านี้มากถ้ารู้ว่าพี่ยังมีชีวิตอยู่” เปล่าประโยชน์ที่จะพูดจาอ้อมค้อมในเมื่อพวกเราไม่มีเวลาไม่มาก
เขาผงะ “ฉันคงสมควรโดนแบบนี้แล้ว”

และดูเหมือนว่าคำตอบนี้ก็จะเป็นคำตอบของคำถามนั้น ด้วยเช่นกัน
มิราไม่รู้เรื่องนี้ แต่เธอควรรู้

“พี่ยังมีชีวิตอยู่ได้ยังไงกัน เบรนแนน” ฉันถ่มน้ำหนักตัวไปที่ขาข้างหนึ่งแล้วกอดอก “มาร์บธ้อยู่ที่ไหน พี่มาทำอะไรที่นี่ แล้วทำไมพี่ถึงไม่กลับบ้าน”

“ทีละคำถามนะ” เขาชูมือทั้งสองข้างด้วยท่าทางเหมือนถูกจู่โจม แล้วฉันก็มองเห็นรอยแผลเป็นรูปอักษรบนฝ่ามือข้างหนึ่งของเขา ก่อนที่เขาจะกำขอบโต๊ะไว้ “เนโอลิน...เขาเป็น...” กรามเขากระตุก

“ผู้ซึ่งคนก่อนของแทรน” ฉันพูดต่อช้าๆ พลังนึกสงสัยว่าเขาเป็นอะไรมากกว่านั้นสำหรับเบรนแนนหรือเปล่า “จากที่อาจารย์เคโอรีพูด เขาเป็นผู้ใช้พลังประทับกาลักน้ำที่ตายเพราะพยายามชุบชีวิตพี่” หัวใจฉันตึงวูบ
“ฉันเสียใจที่ผู้ซึ่งของคุณตายเพื่อช่วยชีวิตพี่ชายฉัน”

“เราจะไม่พูดถึงผู้ซึ่งคนก่อน” น้ำเสียงแทรนแข็งกระด้าง

มุมปากข้างหนึ่งของเบรนแนนยกขึ้น “ฉันคิดถึงเคโอรี เขาเป็นคนดี” เขาถอนหายใจแล้วเงยหน้าขึ้นสบตาฉัน “เนโอลินไม่ได้ล้มเหลว แต่การกระทำนั้นพรากทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเขา ฉันตื่นขึ้นตรงริมหน้าต่างไม่ไกลจากที่นี่ มาร์บธบาดเจ็บ แต่เขาก็ยังรอดเช่นกัน ส่วนมังกรตัวอื่นๆ...” ดวงตาสีอำพันของเขาประสานกับฉัน “มีมังกรตัวอื่นๆที่นี่ พวกมันช่วยชีวิตเรา ซ่อนตัวเราไว้ที่แนวถ้ำคอตเคียวในหุบเขา จากนั้นเราก็ไปสมทบกับพลเรือนผู้รอดชีวิตจากเมืองที่ถูกเผาราบเป็นหน้ากลอง”

ฉันขมวดคิ้วมุ่นขณะพยายามทำความเข้าใจคำพูดเขา “แล้วตอนนี้มาร์บธ้อยู่ไหน”

“เขาอยู่ในหุบเขากับมังกรตัวอื่นๆ มาหลายวันแล้ว เพราะต้องดูแลอันตรายนาของเธอกับแทรน สเกล และ - ในเมื่อตอนนี้เธอฟื้นแล้ว -

ก็มีไรออร์สันด้วย”

“นั่นคือที่ที่เซเดินไปหรือ เขาคุ้มครองอันดาร์นาอยู่หรือ” นั่นทำให้ฉันหัวเสียน้อยลงนิดหนึ่งกับการที่เขาหลบหน้าฉันโง่งๆ “แล้วทำไมพีถึงอยู่ที่นั่นละ เบรนเนน”

เขายกไหล่ราวกับคำตอบของคำถามนั้นชัดเจนอยู่แล้ว “ฉันอยู่ที่นั่นด้วยเหตุผลเดียวกับที่เธอต่อสู้ที่เรสสันนั้นแหละ เพราะฉันไม่อาจหลบอยู่หลังแนวป้องกันของนาวาร์ แล้วเฝ้ามองชาวบ้านที่ไม่รู้โอหนือเหินล้มตายด้วยน้ำมือผู้เข้มนตร์ดำ เพียงเพราะผู้นำเราเห็นแก่ตัวเกินกว่าจะช่วยเหลือได้ และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ฉันไม่กลับบ้านด้วย ฉันบินกลับนาวาร์ทั้งๆ ที่ล่วงรู้สิ่งที่เราทำลงไปไม่ได้ – สิ่งที่เรา กำลังทำ อยู่นะ – และฉันมั่นใจเกินร้อยว่าจะมองหน้าแม่ไม่ติด และทนฟังแม่หาข้ออ้างให้กับความชั่วช้าของเราไม่ไหว ฉันขอปฏิเสธที่จะใช้ชีวิตอยู่บนคำโกหก”

“พี่ก็เลยทิ้งให้มารากับฉันใช้ชีวิตอยู่กับมันแทน” ถ้อยคำที่หลุดออกมาฟังดูโกรธเกรี้ยวเกินความตั้งใจไปหน่อย หรือไม่ฉันก็ไม่ไหวกว่าที่คิดไว้

“เป็นทางเลือกที่ฉันสงสัยอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน” มีความเสียใจในแววตาเขามากพอจะทำให้ฉันสุดหายใจลึกและตึงสติ “ฉันเห็นว่าพวกเธอยังมีพอ –”

“จนกระทั่งเราไม่มีอีกต่อไป” ถ้าฉันเริ่มตีบทตัน ฉันจึงหันไปมองแผนที่แทน ก่อนจะเดินเข้าไปใกล้เพื่อสำรวจรายละเอียดในนั้น แผนที่นี้ไม่เหมือนแผนที่ในบาสโก๊ทซึ่งรายงานสถานการณ์ประจำวันเกี่ยวกับการโจมตีของกริฟฟอนที่ชายแดน มันเปิดโปงความจริงที่นาวาร์ซุกซ่อนอยู่ ภูมิภาคบาร์เรนส์ – คาบสมุทรที่ปกคลุมด้วยทะเลทรายแห้งแล้งในภาคตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเผ่าพันธุ์มังกรทอดทิ้งหลังจากนายพลดรามอร์ทำลายแผ่นดินช่วงมหาสงคราม – ถูกทาสีแดงสดเต็มพื้นที่ ทั้งยังคืบคลานเข้าไปในแคว้นเบรวิกข้ามแม่น้ำดูนเนสแล้ว

บริเวณที่เป็นสมรภูมิแห่งใหม่มีธงสีแดงกับส้มสดไสจำนวนมากมายน่าใจหาย ธงสีแดงไม่ได้แผ่ปกคลุมตามแนวอ่าวมาเล็กที่พรมแดนตะวันออกของแคว้นโครฟลาซึ่งอยู่ติดทะเลเท่านั้น แต่ยังกระจุกเป็นกลุ่มใหญ่ขึ้นเหนือคืบคลานเข้าที่ราบลุ่มด้วยเช่นกัน มันแพร่กระจายราวกับโรคระบาด ทั้งยัง

แต่ผมแคว้นซิกนิเซนเป็นจุดประปราย ส่วนธงสีส้มกระจุกตัวอยู่ตามแนวแม่น้ำ
สโตนวอเตอร์ซึ่งตัดตรงสู่พรมแดนอาณาจักรนาวาร์

“แปลว่าตำนานทั้งหมดเป็นเรื่องจริง พวกเวนิมาจากบาร์เรนส์
ลูปพลังเวทมนตร์จนแห้งเหือดไปจากแผ่นดิน และย้ายจากเมืองหนึ่งไปสู่
อีกเมือง”

“เธอเห็นกับตาตัวเองแล้วนี่” เขาเคลื่อนตัวมายืนข้างฉัน

“แล้วไวเวิร์นล่ะ”

“เรารู้เรื่องเกี่ยวกับพวกมันมาสองสามเดือนแล้ว แต่ไม่มีนักเขียนทหาร
คนไหนรู้ จนกระทั่งตอนนี้ เราจำกัดเรื่องที่โรอर्सกับคนอื่น ๆ รู้เพื่อ
ความปลอดภัยของพวกเราเอง ซึ่งผมมองย้อนกลับไปแล้ว นี่อาจเป็น
ความผิดพลาดก็ได้ เรารู้ว่าพวกมันมีอย่างน้อยสองสายพันธุ์ สายพันธุ์หนึ่ง
ฟันไฟสีน้ำเงิน ส่วนสายพันธุ์ที่เร็วกว่าฟันไฟสีเขียว”

“พวกมันมีจำนวนเท่าไร” ฉันถามเขา “พวกเขาสร้างพวกมันที่ไหน”

“เธอหมายถึงฟักไข่พวกมันที่ไหนนะหรือ”

“สร้าง” ฉันทวน “พี่จำตำนานที่พ่อเคยอ่านให้เราฟังไม่ได้หรือ ตำนาน
กล่าวไว้ว่า เวนิสร้างไวเวิร์นขึ้นมา พวกเขาถ่ายทอดพลังให้ไวเวิร์น
ฉันคิดว่านั่นเป็นสาเหตุที่ไวเวิร์นไร้ผู้ซึ่งพวกมันตายตอนนั้นมาผู้ใช้มนตร์ดำ
ที่มอบพลังให้พวกมัน เพราะแหล่งพลังงานของพวกมันหายไป”

“เธอจำทุกเรื่องที่พ่ออ่านให้ฟังได้หรือ” เขาเหลือบมองฉันอย่างตกตะลึง

“ฉันยังมีหนังสือเล่มนั้นอยู่” โชคดีที่เซเต็นสร้างแนวป้องกันไว้ที่ห้องฉัน
ในบาสโก๊ท ดังนั้นยอมไม่มีใครหามันเจอในช่วงที่เราอยู่ที่นี้ “นี่ที่จะบอกว่า
พี่ไม่รู้แม้กระทั่งว่าพวกมันถูกสร้างขึ้นมา ทั้งยังไม่มีเบาะแสว่าพวกมัน
มาจากไหนอีกด้วยหรือ”

“เรื่องนั้น...ถูกฝังเลย”

“ชวนให้อุ่นใจเสียจริง” ฉันพิมพ์ขณะที่กระแสไฟฟ้าแล่นผ่านไปทั่ว
ผิวหนัง ฉันสับัดมือทั้งสองข้างแล้วเดินไปมาหน้าแผนที่ยักษ์ มีธงสีส้ม
ปักอยู่ใกล้เมืองโซลยาจนน่ากลัว นั่นคือเมืองที่มีประชากรหนาแน่นที่สุด
เป็นอันดับสองในแคว้นเบรวิก แล้ว ยังเป็นที่ตั้งของคลิฟเบน สถาบัน

ผู้ขับกริฟฟอนด้วย “ผู้ขายเคราเงินนั้นบอกว่าเรามีเวลาหนึ่งปีในการพลิกสถานการณ์หรือ”

“ฟิสิกส์เป็นกรรมกรสมัชชาที่มีเหตุผลที่สุด แต่โดยส่วนตัวแล้ว ฉันว่าเขาคิดผิด” เบรนแนนโบกมือไปทางเส้นพรมแดนแคว้นเบรวิกที่อยู่ติดกับบาร์เรนส์ตลอดแนวแม่น้ำดูนเนส “ธงสีแดงพวกนี้บ่งบอกว่าเกิดการบุกรุกเมื่อไม่กี่ปีก่อน ส่วนธงสีส้มบ่งบอกว่าเกิดการบุกรุกเมื่อไม่กี่เดือนก่อน ถ้าพิจารณาจากการขยายตัวขึ้น ไม่เพียงแต่จำนวนไวเวิร์น แต่ยังรวมถึงอาณาเขตด้วย ฉันคิดว่าพวกเขาจะมุ่งหน้าขึ้นไปตามแม่น้ำสโตนวอเตอร์ แล้วเราจะเหลือเวลาอย่างมากที่สุดหกเดือนก่อนพวกเขาจะแข็งแกร่งพอที่จะบุกนาวาร์ – แต่ก็เชื่อว่าสมัชชาจะรับฟังสิ่งนั้นะ”

หกเดือน ฉันกลืนน้ำดีที่เอ่อขึ้นมาในลำคอ เบรนแนนเป็นนักกลยุทธ์ผู้เก่งกาจเสมอมาในความคิดแม่ ฉันเลือกพนันข้างเขา “รูปแบบการโจมตีคร่าว ๆ คือการเคลื่อนพลไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ – เข้าหาอาณาจักรนาวาร์ เรสสันเป็นข้อยกเว้น รวมถึงธงที่ปักตรึงนี้ด้วยเหตุผลบางอย่าง –” ฉันชี้ไปยังธงที่ปักอยู่บนจุดที่ต้องใช้เวลาบินจากเรสสันไปทิศตะวันออกหนึ่งชั่วโมง

ภูมิประเทศแห้งแล้งรอบ ๆ บริเวณที่เคยเป็นตลาดแลกเปลี่ยนสินค้าอันเจริญรุ่งเรืองผุดขึ้นมาในความทรงจำ ธงทั้งสองนี้เป็นมากกว่าข้อมูลที่แปลกแยก เพราะมันคือธงสีส้มสองจุดที่ปรากฏท่ามกลางพื้นที่ที่ยังไม่ถูกโจมตี

“เราคิดว่ากล่องเหล็กที่การริก ทาวิส เจอในเรสสันเป็นตัวล่อ แต่เราจำเป็นต้องทำลายมันก่อนจะได้ตรวจสอบอย่างละเอียด มีการค้นพบกล่องแบบเดียวกันนี้ที่จาห์นา ซึ่งก็ทำลายไปแล้วเหมือนกัน” เขาปรายตามองฉัน “แต่กล่องพวกนี้เป็นงานฝีมือของชาวนาวาร์”

ฉันซึมซับข้อมูลนั้นพร้อมกับหายใจยาว พลังนึกสงสัยว่ามีเหตุผลอะไรที่นาวาร์สร้างตัวล่อขึ้นมา นอกจากจะใช้มันหลอกพวกเราที่เรสสัน “พีคิดจริง ๆ หรือว่าพวกเขาจะบุกนาวาร์ก่อนยึดโพโรเมียลส่วนที่เหลือนะ” ทำไมถึงไม่จัดการเป้าหมายที่ง่ายกว่าก่อนเล่า

“ฉันคิดแบบนั้นนะ ความอยู่รอดของพวกเขาขึ้นอยู่กับสิ่งนี้ เหมือนกับที่ความอยู่รอดของเราขึ้นอยู่กับกาหยุดพวกเขา นั่นแหละ มีพลังงานในพื้นที่ฟักไข่ที่บาสไก้อาจมากพอจะหล่อเลี้ยงพวกเขาไปได้หลายทศวรรษ ถึงอย่างนั้นเมลเกร็นก็คิดว่าแนวป้องกันของนาวาร์ไร่เทียมทานถึงขนาดไม่เตือนประชาชนเลย หรือไม่เขาก็คงกลัวว่าการประกาศต่อหน้าสาธารณชนจะทำให้ประชาชนระลึกได้ว่าเราไม่ได้ดีไปเสียทีเดียว ไม่ใช่อีกต่อไปแล้ว การก่อกบฏของเฟนทำให้พวกผู้นำได้รับบทเรียนว่าการควบคุมพลเรือนที่มีความสุขนั้นง่ายกว่าการควบคุมพลเรือนที่ขุ่นเคือง – หรือแย่ไปกว่านั้น – พลเรือนที่หวาดกลัว”

“แล้วพวกเขาก็ยังดันทุรังปกปิดความจริงอยู่อีก” ฉันกระซิบ ในอดีตชาวนาวาร์รุ่นหนึ่งกวาดล้างบ้านที่กบฏวิเศษศาสตร์ ลบการมีอยู่ของเวนิน ออกจากการศึกษาและความรู้ของประชาชนทั้งหมด เพียงเพราะพวกเราไม่ยอมเสี่ยงอันตรายด้วยการมอบวัตถุที่ฆ่าผู้ใช้มนตร์ดำได้ – ซึ่งก็คือโลหะผสมชนิดเดียวกับที่ขับเคลื่อนแนวป้องกันที่อยู่ใกล้ที่สุด

“อืม ก็นะ พ่อพยายามจะบอกเรามาตลอด” น้ำเสียงเบรนนั่นอ่อนลง “ในโลกของผู้ข่มขู่ ผู้ขับกริฟฟอน และผู้ใช้มนตร์ดำ...”

“อาลักษณ์คือผู้กุมอำนาจทั้งหมด” พวกเขาออกประกาศสาธารณะจดบันทึก และเขียนประวัติศาสตร์ของพวกเขา “พีคิดว่าพ่อรู้ไหม” ความคิดที่ว่าเขาหล่อหลอมตัวตนฉันให้ยึดมั่นในความจริงและความรู้เพียงเพื่อจะปกปิดเรื่องสำคัญที่สุดข้างยากแค้นยิ่ง

“ฉันเลือกที่จะเชื่อว่าพ่อไม่รู้” เบรนนั่นส่งยิ้มเศร้าสร้อยให้ฉัน

“ยิ่งกองทัพพวกเขาเข้ามาใกล้พรมแดนเท่าไร ชาวลือกก็จะแพร่กระจายมากขึ้นเท่านั้น พวกเขาปกปิดความจริงตลอดไปไม่ได้หรอก จะมีคนเห็นแน่ ใครบางคนจะต้องเห็น”

“ใช่ และคณะปฏิวัติของเราจะต้องเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์นั้น วินาทีที่ความลับถูกเปิดเผยก็ไม่เหลือเหตุผลในการควบคุมบรรดาผู้ถูกตีตราให้อยู่ภายใต้เหล่าผู้นำอีกต่อไป แล้วเราก็จะเข้าถึงโรงตีเหล็กในบาสไก้อีกไม่ได้”

คำนั้นอีกแล้ว ปฏิวัติ

“พี่คิดว่าพี่จะชนะได้”

“ทำไมเธอถึงพูดแบบนั้น” เขาหันมาหาฉัน

“พี่เรียกมันว่าปฏิวัติ ไม่ใช่กฎ” ฉันเลิกคิ้วข้างหนึ่ง “กฎไหนไม่ใช่สิ่งเดียวที่พ่อสอนเราทั้งคู่ละ พี่คิดว่าพี่จะชนะได้ – ไม่เหมือนกับเฟน โรออร์สัน”

“เราต้องชนะ ไม่อย่างนั้นเราก็จะตาย เราทุกคนเลย ชาวนาวาร์คิดว่าตัวเองปลอดภัยหลังแนวป้องกัน แต่จะเกิดอะไรขึ้นถ้าแนวป้องกันล่มสลาย ถ้าแนวป้องกันไม่แข็งแกร่งอย่างที่เหล่าผู้นำคิด แนวป้องกันจะถูกขยายจนถึงขีดจำกัดแล้ว ไม่ต้องพูดถึงคนที่อาศัยอยู่นอกแนวป้องกันเลย เราสู้พวกเขาไม่ได้ไม่ว่าจะเป็นทางไหน ไว เราไม่เคยเห็นพวกเขาเชื่อฟังผู้นำเหมือนที่เรสสันเลย และการริกกีบอกเราว่าผู้นำตนนั้นหนีไปได้”

“ปราชญ์” ฉันตัวสั่นและยกแขนขึ้นกอดตัวเอง “เวนิทนที่แห่งฉันเรียกเขาว่าอย่างนั้น ฉันคิดว่าเขาเป็นครูของเธอ”

“พวกนั้นสอนกันเองด้วยหรือ ทำนองว่าจัดตั้งโรงเรียนสำหรับเวนิทนอะไรแบบนั้นนะ เจริญละ” เขาสายหน้า

“แล้วตอนนี้พี่ก็ไม่ได้อยู่หลังแนวป้องกันด้วย” ฉันตั้งข้อสังเกต “ไม่ใช่ที่นี่” แนวป้องกันเวทมนตร์จากพื้นที่พักไชของมังกรในหุบเขามังกรไม่ครอบคลุมชายแดนภูเขาของนาวาร์ ทำให้แนวชายฝั่งภาคตะวันตกเฉียงใต้ของไทร์เรนดอร์ทั้งหมด – ยาวจนถึงอะริเซีย – มีช่องโหว่ เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครให้ความสำคัญนัก เพราะแม้แต่คิดว่าพวกกริฟฟอนคืออันตรายนอกอาณาจักรเพียงอย่างเดียว เนื่องจากพวกกริฟฟอนบินไม่สูงพอจะข้ามหน้าผามาได้

“ถูกต้อง” เขาเห็นด้วย “แต่ก็ตลกดีที่อะริเซียมีศิลาผู้พิทักษ์ที่ยังหลับใหล อย่างน้อยฉันก็คิดว่ามันเป็นสิ่งนั้นนะ ฉันไม่เคยได้รับอนุญาตให้เข้าใกล้ศิลาผู้พิทักษ์ในบาสไก้อัจฉนเปรี๊ยะเทียบวัตถุทั้งสองก้อนได้อย่างละเอียด”

ฉันเลิกคิ้วสูง ศิลาผู้พิทักษ์ก้อนที่สองอย่างนั้นหรือ “ฉันคิดว่ามีศิลาผู้พิทักษ์เพียงก้อนเดียวที่ถูกรสร้างขึ้นช่วงรวมอาณาจักรเสียอีก”

“อืม ฉันก็เคยคิดว่าเวนินเป็นแค่ตำนาน และพวกมังกรก็เป็น
กุญแจสำคัญเพียงอย่างเดียวที่จะมอบพลังให้กับแนวป้องกันได้” เขายักไหล่
“แต่ไม่ว่ายังไงศาสตร์การสร้างแนวป้องกันขึ้นใหม่ก็เป็นเวทมนตร์ที่หายสาบสูญ
ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้แค่สัญลักษณ์แสดงความรุ่งโรจน์ในอดีตเท่านั้น แต่ก็
มองเพลินดี”

“พีมีคิลาผู้พิทักษ์” ฉันพึมพำ หัวสมองหมุนตัว พวกเขาคงไม่ต้องการ
อาวุธจำนวนมากขนาดนั้นถ้ามีแนวป้องกัน ถ้าพวกเขาสร้างแนวป้องกันขึ้นมา
เองได้ บางทีพวกเขาอาจสานแนวป้องกันต่อไปในอาณาจักรโพโรเมียลได้
เหมือนกับที่เราขยายแนวป้องกันจนถึงขีดจำกัด อย่างน้อยเราอาจช่วยปกป้อง
อาณาจักรเพื่อนบ้านส่วนหนึ่งให้ปลอดภัย...

“คิลาที่ไร้ประโยชน์นะสิ สิ่งที่เราต้องการคือหลักจรัสแสงท่าเหวนั่น
ต่างหาก มันช่วยเสริมไฟมังกรให้ร้อนจนหลอมโลหะผสมให้กลายเป็นอาวุธ
เพียงอย่างเดียวที่ปราบเวนินได้ นั่นคือทางรอดเดียวของเรา”

“แต่ถ้าคิลาผู้พิทักษ์นั้นไม่ไร้ประโยชน์ล่ะ” หัวใจฉันเต้นรัว พวกเรา
รับรู้ได้ว่าคิลาผู้พิทักษ์มีอยู่เพียงก้อนเดียว และขอบเขตของมันก็ขยาย
ออกไปไกลสุดเท่าที่จะเป็นไปได้แล้ว แต่ถ้ามีคิลาผู้พิทักษ์อยู่อีกก้อน...
“ปัจจุบันไม่มีใครรู้วิธีสร้างแนวป้องกัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าความรู้นั้น
จะไม่หลงเหลือที่ไหนสักแห่ง อย่างเช่นในหอจดหมายเหตุ มันเป็นข้อมูล
ที่เราไม่น่าจะลบทิ้งไปนะ เราน่าจะปกป้องมันไว้สุดชีวิตเพื่อกรณีฉุกเฉิน”

“ไวโอเล็ต ไม่ว่าเธอจะคิดอะไรอยู่ จงหยุดความคิดนั้นเสีย” เขาใช้
นิ้วโป้งลูบคางซึ่งเป็นท่าที่มักทำเวลาวิตกกังวลมาแต่ไหนแต่ไร ฉันจดจำ
รายละเอียดเกี่ยวกับเขาได้อย่างน่าอัศจรรย์ “คิดเสียว่าหอจดหมายเหตุนั้น
เป็นอาณาเขตศัตรู อาวุธคือสิ่งเดียวที่จะทำให้เราชนะสงครามนี้ได้”

“แต่พวกพีไม่มีโรตเทิลิกหรือผู้ซึ่งมังกรจำนวนมากพอจะป้องกัน
ตัวเองได้ ถ้านาวาร์รู้ขึ้นมาว่าพวกพีกำลังทำอะไรอยู่” ความตื่นตระหนก
ได้ขึ้นมาตามสันหลังราวกับแมงมุม “แล้วพีคิดว่าพีจะชนะสงครามนี้ได้ด้วย
มีดสั้นจำนวนหนึ่งนะหรือ”

“เธอพูดแล้วฟังดูเหมือนว่าเราจะแพ้ราบคาบอย่างนั้นแหละ เราจะ

ไม่แพ้” ขากรไรกรเซากระตุก

“การก่อกบฏของผู้แบ่งแยกครั้งแรกถูกปราบปรามภายในหนึ่งปี และจนถึงเมื่อไม่กี่วันก่อน ฉันคิดว่ามันได้พรางไฟไปด้วยเช่นกัน” เขาไม่เข้าใจ เขาไม่อาจเข้าใจได้ เขาไม่ได้เป็นคนฝั่งสมาชิกในครอบครัวตัวเองนี่ “ฉันเห็นข่าวของของที่ถูกเผามาครั้งหนึ่งแล้วนะ”

“ไว...” เขาไล่เลี้ยวแวบหนึ่ง ก่อนจะยกแขนขึ้นโอบฉันและดึงฉันเข้าไปกอด เขาโคลงตัวไปมาเล็กน้อยเหมือนฉันกลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง “เราได้รับบทเรียนจากความผิดพลาดของเฟนแล้ว เราไม่ได้โจมตีนาวารเหมือนที่เขาทำหรือประกาศแบ่งแยกดินแดน เราสืบทอดจากพวกเขาแล้วเราก็มึนแผนการ นั่นคือสิ่งนั้นที่สามารถกวาดล้างเวนิสเมื่อ 600 ปีก่อน ช่วงมหาสงคราม และเราก็กำลังตามหาอาวุธนั้นอยู่ การที่มีดลันจะช่วยยื้อเวลาให้เราต่อสู้ได้นานจนกว่าจะหามันเจอ นานพอที่เราจะได้หลักจรัสแสงนั้นมา ตอนนี้เราอาจยังไม่พร้อม แต่เราจะพร้อมทันทีที่นาวารรับรู้สถานการณ์ที่เกิดขึ้น” น้ำเสียงเขาฟังดูไม่มั่นใจเท่าไร

ฉันถอยหลังไปก้าวหนึ่ง “ด้วยกองกำลังอะไรละ คณะปฏิวัติของพวกที่มีกันอยู่กี่คน” ครั้งนี้จะต้องมีคนตายอีกกี่คน

“การที่เธอไม่รู้ข้อมูลแน่ชัดเป็นเรื่องดีที่สุด -” เขาตัวแข็งทื่อ ก่อนจะเอื้อมมือมาหาฉันอีกครั้ง “ฉันทำให้เธอตกอยู่ในอันตรายมากพอแล้วที่เล่ารายละเอียดให้เธอฟังมากเกินไป อย่างน้อยก็ขอร้องจนกว่าเธอจะปิดกั้นเอโอสได้แล้วกัน”

ฉันรู้สึกเหมือนหน้าอกบีบรัด แล้วฉันก็ขยับตัวหนีอ้อมกอดเขาไปด้านข้าง “พี่พูดเหมือนเซเดินเลย” น้ำเสียงฉันเจือความขมขื่นอย่างอดไม่ได้ กลับกลายเป็นว่าการตกหลุมรักใครสักคนจะนำพาความสุขเปรมปรีดิ์ที่เหล่ากวีพากันขับขานถึงก็ต่อเมื่อเราได้รับความรักตอบเท่านั้น แล้วถ้าคนคนนั้นปกปิดความลับที่ทำให้ทุกคนและทุกสิ่งที่มีค่ากับเราตกอยู่ในอันตรายเล่า ความรักไร้สามัญสำนึกเกินกว่าจะมอดดับเองด้วยซ้ำ มันแค่แปรเปลี่ยนไปเป็นความทุกข์ระทมแสนสาหัส ความเจ็บปวดในใจฉันตอนนี้คือสิ่งนั้นแหละ ความทุกข์ระทม

เพราะรากฐานของความรักคือความหวัง ความหวังสำหรับวันพรุ่งนี้ ความหวังในสิ่งที่อาจเป็นไปได้ ความหวังว่าใครบางคนที่เราเชื่อมั่นจนหมดใจ จะโอบอุ้มและปกป้องมันไว้ แล้วความหวังเป็นยังงั้นหรือ มันเป็นเรื่องบ้าบอ ที่กำจัดยากยิ่งกว่ามังกรเสียอีก

พลลังงานเบาบางทำให้รู้สึกคันยุบยิบที่ผิว แล้วความอบอุ่นก็สุมจืดแ่ม ทั้งสองข้างขณะที่พลังของเทอร์นพุ่งสูงขึ้นในร่างกาย ตอบสนองมวลอารมณ์ ที่พลุ่งพล่านของฉัน อย่างน้อยฉันก็ยังเข้าถึงมันได้ พืชของเวนิสไม่ได้ พรากมันไปจากฉันถาวร ฉันยังคงเป็นฉันอยู่

“อ้อ” เบรนนมองฉันด้วยสายตาที่อ่านไม่ออกเท่าไร “ตอนนั้น ฉันก็สงสัยอยู่ว่าทำไมเขาถึงรีบออกไปจากที่นี่เหมือนโดนไฟลวกกัน ปัญหา เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ล่ะ”

ฉันถลึงตาใส่เบรนน “จะดีที่สุดถ้าพี่ไม่รู้เรื่องนี้”

เขาหัวเราะเบาๆ “เฮ้ ฉันถามน้องสาวอยู่นะ ไม่ได้ถามนักเรียนทหาร ซอร์เรนเกล”

“แล้วพี่ก็เพิ่งกลับเข้ามาในชีวิตฉันแค่วันที่หลังจากแกล้งตายมาตลอด หกปี เพราะฉะนั้นก็อย่าว่ากันนะถ้าฉันจะไม่เปิดอกคุยเรื่องชีวิตรักของฉันทันที แล้วพี่ละ แต่งงานหรือยัง มีลูกหรือยัง มีใครที่พี่โกหกมาตลอดระยะเวลา ที่มีความสัมพันธ์กันหรือเปล่า”

เขาชะงัก “ไม่มีคนรัก ไม่มีลูก จบนะ” เขาล้วงกระเป๋ากางเกงหนัง สำหรับบินแล้วถอนหายใจ “ฟังนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะเป็นไอ้สารเลว แต่เธอ ไม่ควรรับรู้รายละเอียดจนกว่าจะสร้างกำแพงจิตสกดนักอ่านความทรงจำ ได้อย่างสมบูรณ์แบบตลอดเวลา—”

ฉันผงะกับความคิดว่าเขาเดินสัมผัสฉันแล้วเห็นสิ่งนี้ เห็นเบรนน “พี่พูดถูก อย่าเล่าให้ฉันฟังเลย”

ดวงตาเบรนนหรี่ลง “เธอยอมเชื่อฟังง่ายขึ้น”

ฉันส่ายหน้าและเดินไปที่ประตู ก่อนจะตะโกนข้ามไหล่มา “ฉันขอตัว ไปก่อนที่จะฆ่าใครบางคนนะ” ยิ่งฉันเห็นมากเท่าไรก็ยิ่งเป็นอันตรายต่อเขา มากขึ้นเท่านั้น เป็นอันตรายต่อทุกอย่างที่นี่ และยิ่งพวกเรายูที่นั่นนานเท่าไร...

ทวยเทพทรงโปรด นี่ยังไม่นับคนอื่น ๆ นะ

“เราต้องกลับไป” ฉันบอกแธร์น

“ข้ารู้”

กรามเบรนแนนกระตุกตอนที่เขาเดินตามฉันทัน “ฉันไม่แน่ใจว่าการกลับไปท่าสไก๊ทเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเธอนะ” แต่เขาก็เปิดประตูให้ฉันอยู่ดี

“ไม่หรอก แต่นั่นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับพี่”

...

ฉันกังวลแทบตายตอนที่เบรนแนนกับมาร์บีย์ มังกรสี่สั้มหางมิดของเขา และแธร์นกับฉันเดินมาสมทบสเกล - มังกรสีน้ำเงินหางมิดตัวมโหฬารของเซเต็นที่ยืนอยู่ใต้ร่มเงาต้นไม้หลายต้นซึ่งสูงกว่าสเกลเสียอีก รวากับพวกมันกำลังปกป้องบางอย่าง อันดาร์นา สเกลคำรามใส่เบรนแนน แยกเขี้ยวและก้าวไปหาเขาหนึ่งก้าวด้วยท่าทางข่มขู่ อึ้งเท่าทางออกจนสุด อวดกรงเล็บแหลมคมเรียงเป็นแถว

“เฮ้! นั่นพี่ชายฉันนะ” ฉันเตือนเธอและเดินไปขวางทั้งคู่

“เธอรู้อยู่แล้ว” เบรนแนนพิมพ์ “แต่ไม่ชอบฉันเฉยๆ ไม่เคยชอบเลย”

“อย่าใส่ใจเลยนะ” ฉันพูดใส่หน้าเธอ “เธอไม่ชอบใครอื่นนอกจากเซเต็น และเธอก็แค้นต่อนกับฉัน ถึงแม้ว่าความชอบที่ฉันมีต่อเธอจะโตขึ้นเรื่อยๆ ก็เถอะ”

“เหมือนนี่เอง” เธอตอบผ่านกระแสน้ำที่เชื่อมโยงพวกเราทั้งสี่ จากนั้นเธอก็หันขวับ และฉันก็รู้สึกได้

เงามืดระยิบระยับที่ปรากฏราวๆ ในหัวความคิดโกล้เข้ามาและกระตุกอย่างแผ่วเบา “เซเต็นกำลังมาที่นี่” ฉันบอกเบรนแนน

“แปลกพิลึก” เขายกมือขึ้นกอดอกแล้วมองไปด้านหลังพวกเรา “พวกเธอรู้สึกถึงกันเสมอเลยหรือ”

“ก็ทำนองนั้น เรื่องนี้เกี่ยวกับพันธะระหว่างสเกลและแทร์น ถึงฉันจะบอกพี่ว่าเดี๋ยวก็ชิน แต่พี่คงไม่ชินหรอก” ฉันเดินเข้าไปในป่าละเมาะ แล้วสเกลก็อุตสาห์ช่วยขยับไปทางขวาให้สองก้าวโดยที่ฉันไม่ต้องเอ่ยปากขอ ฉันจึงอยู่ระหว่างเธอและแทร์น เผชิญหน้าตรงๆ กับ...

ตัว อะไร เนี่ย

ไม่จริง...ไม่ เป็นไปไม่ได้

“ตั้งสติหน่อย นางจะตอบสนองต่อความปั่นป่วนของเจ้าและตื่นขึ้นมามีตัวอารมณ์ขุ่นมัว” แทร์นเตือน

ฉันจ้องมังกรที่อยู่ในห้วงนิทรา - เธอตัวโตขึ้นจากเมื่อไม่กี่วันก่อน เกือบสองเท่า - แล้วฉันก็พยายามตั้งสติกับสิ่งที่เห็น ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันรู้อยู่แล้ว เพราะพันธะระหว่างเรา “นั่น...” ฉันส่ายหน้า แล้วชีพจรก็เริ่มเต้นเร็ว

“คิดไม่ถึงเลยแฮะ” เบรนนันพูดเสียงเบา “ไรออร์สันไม่ได้ลงรายละเอียดในรายงานเมื่อเช้านี้ ฉันไม่เคยเห็นมังกรโตพรวดพราดขนาดนี้มาก่อน”

“เกล็ดเธอเป็นสีดำ” อีม การพูดออกมาไม่ได้ช่วยให้รู้สึกว่ามันเป็นจริงมากขึ้นเลย

“มังกรจะมีขนสีทองแค่ตอนเป็นเด็กเท่านั้น” แทร์นพูดอย่างอดทน ผิดวิสัย

“โตพรวดพราด” ฉันกระซิบทวนคำพูดเบรนนัน ก่อนจะสูดหายใจเฮือก “เราบีบให้เธอเจริญเติบโตด้วยการใช้พลัง เธอหยุดเวลานานเกินไปที่เรสสัน เรา - ฉัน - บีบให้เธอโตเร็วเกินไป” ฉันหยุดพริ้งพริ้วคำพูดออกมาไม่ได้

“เรื่องนี้จะต้องเกิดขึ้นสักวันหนึ่งอยู่แล้ว เจ้าสีเงิน แต่ตามธรรมชาติแล้วนางจะโตแบบค่อยเป็นค่อยไป”

“เธอโตเต็มวัยแล้วหรือยัง” ฉันไม่อาจจะสายตาจากเธอได้

“ยัง นางอยู่ในวัยที่เจ้าเรียกว่าวัยรุ่น เราจำเป็นต้องพานางกลับหุบเขามังกร จะได้เข้าสู่ภาวะหลับใหลไร้ฝันเพื่อให้กระบวนการเจริญเติบโตลุล่วงด้วยดี ข้าควรเตือนเจ้าก่อนที่นางจะตื่นว่าช่วงวัยนี้เป็นวัยที่รู้กันดีว่า...

อันตรายอย่างยิ่ง”

“สำหรับเธอหรือ เธอกำลังตกอยู่ในอันตรายหรือ” ฉันตัวตอยตา มองแตรีน ความหวาดผวาลุกโหมภายในชั่วอึดใจ

“ไม่ แค่อันตรายต่อทุกคนรอบตัวนาง มีเหตุผลอีกข้อที่มังกรวัยรุ่น ไม่ผูกพันระดัวยเช่นกัน นั่นก็คือมังกรวัยรุ่นไม่มีความอดทนต่อพวกมนุษย์ ผู้อาวุโส หรือเหตุผล” เขานั่งนิ่งงา

“ถ้าอย่างนั้นก็เหมือนมนุษย์” วัยรุ่น วิเศษไปเลย

“ยกเว้นฟัน และสิ่งที่จะตามมาในที่สุดอย่างไฟ”

เกล็ดเธอเป็นสีดำลึบจนแทบจะเหลือบม่วง – ไม่สิ เป็นสีรุ้งต่างหาก – ภายใต้แสงแดดริบหรี่ที่ลอดผ่านใบไม้ข้างบนลงมา สีเกล็ดมังกรเป็นกรรมพันธุ์ –

“เดี๋ยวนะ เธอเป็นลูกคุณหรือคะ” ฉันถามแตรีน “ฉันสาบานต่อ หวยเทพเลย ถ้าเธอเป็นความลับอีกอย่างที่คุณปกปิดไว้ละก็ ฉันจะ –”

“ปีก่อนข้าก็บอกเจ้าไปแล้วนี่ว่านางไม่ใช่ลูกหลานข้า” แตรีนตอบ แล้วขีดหน้าขึ้นราวกับไม่พอใจที่โดนกล่าวหา “จริงอยู่ที่มังกรสีดำหายาก แต่ก็ใช่ว่าจะไม่มี”

“แล้วฉันก็บังเอิญผูกพันระดัวยกับมังกรสีดำสองตัวเลยหรือคะ” ฉันโต้ แล้วชี้ตาใส่เขาอย่างเปิดเผย

“ตามหลักแล้วนางมีสีทองตอนที่เจ้าผูกพันระดัวย แม้แต่นางเอง ก็ไม่รู้ว่เกล็ดจะเปลี่ยนเป็นสีอะไรตอนโต มีเพียงผู้อาวุโสที่สุดในวังเรา ที่รับรู้สีลูกมังกรล่วงหน้าได้ อันที่จริงจากคำบอกเล่าของโคดาห์ ปีที่แล้ว ก็เพิ่งมีมังกรสีดำอีกสองตัวฟักออกมา”

“ไม่ได้ช่วยอะไรเลย” ลมหายใจส่ำเสมอของอันดาร์นาคือสิ่งที่ฉัน ใช้นัยนัยว่าเธอสบายดี ตัวใหญ่ยักษ์ แต่...สบายดี ฉันยังคงมองเห็น ลักษณะเดิมของเธอ – จมูกที่กลมขึ้นเล็กน้อย ลายกันหอยชดไปมาที่สลักอยู่ บนเขาม้วน แม้กระทั่งท่าทางที่เธอหุบปีกช่วงหลับไหล ทั้งหมดนั้นคือ...เธอ แคตัวใหญ่ขึ้นเท่านั้น “ถ้าเธอมีหางดาวประกายพริ้ว –”

“ลักษณะทางขึ้นอยู่กับการเลือกและความต้องการของเจ้าตัว” เขาทำเสียงฮึดฮัดอย่างไม่พอใจ “พวกนั้นไม่สอนอะไรเจ้าเลยหรือ”

“ใครๆ ก็รู้ว่าพวกคุณไม่ได้เป็นสิ่งมีชีวิตที่เปิดเผยเท่าไร” ฉันแน่ใจว่า
อาจารย์เคโอริคงนำลายหกถ้าวข้อมูลนี้เข้า

เงาตาที่โอบล้อมจิตฉันชัดเจนขึ้น

“เธอตื่นหรือยัง” น้ำเสียงทุ้มต่ำของเซเดินทำให้ชีพจรฉันเต้นผัดจังหวะ
เหมือนทุกที

ฉันหมุนตัวไปเผชิญหน้ากับเขาที่ยืนอยู่ข้างเบรนแนน ชนากับด้วย
อิมโมเงิน การ์ริก โบดิ และคนอื่นๆ ในพงหญ้าสูง สายตาฉันหยุดอยู่ที่
นักเรียนทหารซึ่งฉันไม่รู้จัก ผู้ชายสองคนกับผู้หญิงหนึ่งคน ช่างน่า
กระอักกระอ่วนยิ่งนักที่ฉันออกกรบเคียงบาเคียงไหล่พวกเขาทั้งที่เคยเห็น
พวกเขาตามโถงแค้วนๆ ฉันลองเดาชื่อพวกเขาโดยไม่ทำให้ตัวเองรู้สึกโง่เง่า
ไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ก็เชื่อว่าบาสโกัทจะเป็นสถานที่ที่เธอให้เรากระชับมิตร
ข้ามหมู่เสียเมื่อไร

เรื่องความสัมพันธ์ก็ไม่เอื้อด้วย

ฉันจะใช้ทุกวินาทีในชีวิตนี้เพื่อทำให้เธอเชื่อใจฉันอีกครั้ง ถ้าพูดเซเดิน
ที่ผุดขึ้นมาในความทรงจำลอยวนเวียนอยู่ระหว่างเราขณะที่เราจ้องมองกัน

“เราต้องกลับไป” ฉันยกมือกอดอก เตรียมพร้อมสำหรับการโต้แย้ง
“ไม่ว่าพวกสมัชชาจะพูดอะไรก็ตาม ถ้าเราไม่กลับ พวกเขาจะฆ่านักเรียนทหาร
ทุกคนที่มีรอยฝ่าฝืนของกบฏ”

เซเดินพยักหน้า รวากับว่าเขาก็ได้ข้อสรุปเดียวกัน

“ไม่ว่าเธอจะถูเรื่องอะไร พวกเขาจะมองออกว่าเธอโกหก และ
พวกเขาจะประหารเธอ ไวโอเล็ต” เบรนแนนโต้ “จากข้อมูลที่เราได้รับ
นายพลซอร์เรนเกลารู้แล้วว่าเธอหายตัวไป”

แม้ไม่ได้อยู่บนยกพื้นตอนที่มีการแจกจ่ายคำสั่งเกมสงคราม
พันเอกเอโทส ผู้ช่วยแม่ต่างหากที่เป็นผู้รับผิดชอบเกมในปีนี้

แม่ไม่รู้เรื่อง

“แม่เราคงไม่ปล่อยให้พวกเขาฆ่าฉันหรอก”

“พูดอีกทีสิ” เบรนแนนพูดเสียงเบา เขาเอียงคอมองฉัน ท่าทางนั้น
ดูเหมือนพ่อมากจนฉันต้องกะพริบตาปริบๆ “แต่ครั้งนี้พยายามโน้มน้าว

ตัวเองว่าเธอคิดแบบนั้นจริงๆนะ ความจงรักภักดีของนายพลน่าจะชัดเจนแจ่มแจ้งถึงขั้นลักคำพูดที่ว่า *ไซ้ เวนินมีอยู่จริง* นี่ก็กลับไปเรียนได้แล้วลงบนหน้าผากได้เลย”

“นั่นไม่ได้หมายความว่าแม่จะฆ่าฉันสักหน่อย ฉันโน้มน้าวให้แม่เชื่อเราได้นี้ แม่จะต้องอยากเชื่อแน่ถ้าฉันเป็นคนเล่า”

“เธอไม่คิดว่าแม่จะฆ่าเธอหรือ แม่โยนเธอเข้าตุ๊กตาผู้ซึ่งมังกรนะ!”

ก็จริง เขาพูดถูกในจุดนั้น “ก็ใช่ แม่ทำแบบนั้น แล้วรู้ไหม ฉันก็กลายเป็นผู้ซึ่งมังกรจริงๆ แม่อาจทำอะไรหลายอย่าง แต่แม่จะไม่ยอมให้พันเอกเอโทสหรือแม่กระทั่งมาร์กแคมฆ่าฉันโดยไม่มีหลักฐานหรือ ฟังไม่ได้เห็นแม่ตอนที่พี่ไม่กลับบ้านนะ เบรนแนน ตอนนั้นแม่...ใจสลาย”

เขากำหมัดแน่น “ฉันรู้เรื่องเลวร้ายที่แม่ทำลงไปโดยแอบอ้างชื่อฉัน”

“นายพลไม่ได้อยู่ที่นั่น” ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งฉันไม่รู้จักกล่าว เขาชูมือขึ้นทั้งสองข้างเมื่อโดนคนที่เหลือจับจ้อง เขาตัวเตี้ยกว่าคนอื่นและมีตราสัญลักษณ์หมู่ 3 หมวดเปลวไฟเย็บติดอยู่บนบา ผมสีน้ำตาลอ่อนและไบหน้ากลมอมชมพูทำให้ฉันนึกถึงเหล่าทูตสวรรค์ตัวน้อยที่มักจะเกาะสลักอยู่แทบเท้ารูปปั้นเทพีอมารี

“ถามจริงเถอะ เคียแรน” นักเรียนทหารปี 2 ผมสีน้ำตาลยกมือขึ้นมาป้องหน้าผากเพื่อบังผิวขาวจากแสงแดด เผยให้เห็นตราสัญลักษณ์หมู่ 1 หมวดเปลวไฟบนบา คิ้วข้างที่เจาะลึกสูงใส่เขา “นี่นายกำลังปกป้องนายพลซอร์เรนเกลอยู่หรือ”

“เปล่า อายา ฉันไม่ได้ปกป้อง แต่นายพลไม่ได้อยู่ที่นั่นตอนแจกจ่ายคำสั่ง -” เขาไม่ตอบประโยคให้จบเพราะคิ้วทั้งสองข้างของเธอโค้งลงเป็นสัญญาณเตือน “แล้วเอโทสก็รับผิดชอบเกมสงครามปีนี้ด้วย” เขาเสริม

เคียแรนกับอายา ฉันมองชายร่างเพรียวที่ใช้มือสีน้ำตาลเข้มนั้นแว่นตาขีดจมูกแหลม เขายืนอยู่ข้างร่างใหญ่โตของการริก “ขอโทษจริงๆนะ แต่นายชื่ออะไรหรือ” ฉันรู้สึกผิดมากที่ไม่รู้จักพวกเขาเลย

“เมเช็น” เขาตอบพร้อมส่งยิ้มเร็วๆให้ “และถ้านี้จะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นได้ละก็” - เขาชำเลืองมองเบรนแนน - “ฉันไม่คิดว่าแม่เธอมีส่วนเกี่ยวข้องกับ

เกมสงครามปีนี้เหมือนกัน เอโทสคุยโวไปทั่วว่าพ่อเขาวางแผนทั้งหมด”

ไอบ้าเดน

“ขอบคุณนะ” ฉันหันไปหาเบรนนเนน “ฉันเอาชีวิตเป็นเดิมพันเลยว่า
แม่ไม่รู้ว่ามีอะไรรอเราอยู่”

“เธอจะเดิมพันด้วยชีวิตเราทุกคนด้วยหรือไง” อายาตาม เห็นได้ชัดว่า
ยังไม่เชื่อ เธอหันไปขอความช่วยเหลือจากอิมโมเจน แต่ก็ล้มเหลว

“ฉันขอออกเสียงว่าเราต้องกลับไป” การ์ริกเอ่ย “เราต้องเสียง พวกเขา
จะฆ่าคนอื่น ๆ ถ้าเราไม่กลับ และเราก็ตัดช่องทางการขนอาวุธจากบาสโก้อ
ไม่ได้ ใครเห็นด้วยบ้าง”

ทุกคนยกมือทีละคน ยกเว้นเซเด็นกับเบรนนเนน

ชากรรไกรเซเด็นกระตุก แล้วรอยสองรอยเล็กๆ ก็ปรากฏขึ้นที่หว่างคิ้ว
ฉันรู้จักสีหน้าแบบนั้นดี เขากำลังครุ่นคิดและวางแผนอยู่

“วินาทีที่เอโทสแตะเธอ เราจะเสียอะริเซียไป แล้วพวกนายก็จะ
เสียชีวิต” เบรนนเนนพูดกับเขา

“ฉันจะสอนให้เธอปิดกั้นเขา” เซเด็นตอบ “เธอมีกำแพงจิตที่แข็งแกร่ง
ที่สุดในชั้นปีเพราะเธอเรียนรู้ที่จะปิดกั้นแทรนด์ได้ เธอแค่ต้องหาวิธีปิดกั้น
ตลอดเวลาเท่านั้น”

ฉันไม่เถียง เขาเชื่อมโยงกับความคิดฉันโดยตรงผ่านพันธะ จึงเป็น
ตัวเลือกการฝึกที่สมเหตุสมผลที่สุด

“แล้วช่วงที่เธอยังปิดกั้นนั้นก่อนความทรงจำไม่ได้ละ นายจะปกป้องเธอ
จากเขาได้ยังไงในเมื่อนายไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วยซ้ำ” เบรนนเนนทัก

“ด้วยการเล่นงานจุดอ่อนใหญ่หลวงที่สุดของเขา - นั่นก็คืออัตตา”
มุมปากเซเด็นโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มอำมหิต “ถ้าทุกคนมั่นใจว่าจะกลับไป
เราจะบินกลับทันทีที่อันดาร์นาตื่น”

“เรามั่นใจ” การ์ริกตอบแทนพวกเรา และฉันก็พยายามกลืนก้อนแข็ง
ที่จุกในลำคอลงไป

นั่นเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง แต่ก็อาจทำให้เราถูกฆ่าเช่นกัน

เสียงขยับตัวจากด้านหลังดึงดูดความสนใจฉัน แล้วฉันก็หันไปเห็น

อันดาร์นาลุกขึ้น ดวงตาสีทองของเธอกะพริบซ้ำๆ มองฉันขณะที่เธอขยับ
กรงเล็บชุดใหม่ด้วยท่าทางเงอะงะ ความโล่งอกระคนตึงใจทำให้มุมปากฉัน
โค้งขึ้น แต่พอเห็นเธอตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน ความรู้สึกเหล่านั้นก็หายไป
อย่างรวดเร็ว

ทวยเทพทรงโปรด เธอทำให้ฉันนึกถึงลูกม้าแรกเกิด ปีกและขาเธอ
ดูไม่สมส่วนกับร่างกายเลย และร่างกายทุกส่วน ก็ดูไม่มั่นคงขณะที่เธอ
พยายามยึดตัวตรง เธอไม่มีทางบินกลับไหว ฉันไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเธอจะเดิน
ตัดผ่านทุ่งไผ่หรือเปล่า

“ว่าไง” ฉันเอ่ยแล้วส่งยิ้มให้เธอ

“ข้าหยุดเวลาไม่ได้แล้ว” เธอมองฉันอย่างระมัดระวัง ดวงตาสีทอง
มองฉันคล้ายกำลังประเมินแบบที่ชวนให้นึกถึงพิธีนาเสนอ

“ฉันรู้” ฉันพยักหน้าและสำรวจจรัสสีทองแดงในดวงตาเธอ นี่เป็น
สิ่งที่เธอมีอยู่แล้วไหมนะ

“เจ้าไม่ผิดหวังหรือ”

“เธอรอดชีวิต เธอทำให้เราทุกคนรอดชีวิต ฉันจะผิดหวังได้อย่างไร”
ฉันรู้สึกเหมือนหน้าอกบีบรัดแน่นขณะจ้องลึกลงไปในดวงตาที่ไม่กะพริบ
ของเธอแล้วเลือกสรรคำอย่างระมัดระวัง “เรารู้เสมอว่าพลังนั้นจะคงอยู่แค่
ตอนที่เธอเป็นเด็กเท่านั้น และเธอผู้เป็นที่รักยิ่งของฉันไม่ได้เป็นเด็ก
อีกต่อไปแล้ว” เสียงคำรามดังกระหึ่มจากอกเธอ และคิ้วฉันก็เลิกขึ้น
“เธอ...ไม่เป็นไรใช่ไหม” ฉันไปพูดบ้ออะไรถึงโดนคำรามใส่แบบนั้นนะ

“วัยรุ่นนะ” แทร็นพึมพำ

“ข้าไม่เป็นไร” เธอตะคอกแล้วหรีตใส่แทร็น “เราจะไปกับเดี๋ยวนี้อยู่”
เธอกางปีก แต่มีปีกเพียงข้างเดียวเท่านั้นที่เหยียดได้สุด แล้วเธอก็สะดุดล้ม
ไปข้างหน้าเพราะน้ำหนักที่ไม่สมดุล

สายเงาของเซเดินพุ่งออกจากต้นไม้แล้วโอบรอบอกเธอไว้ ป้องกัน
ไม่ให้เธอล้มหน้าคะมา

เอ่อ แยกแล้วสิ

“ฉัน...เอ่อ...คิดว่าเราน่าจะต้องปรับสายรัดนั้นนิดหน่อยนะ” โบดี

ตั้งข้อสงสัยถึงเหตุการณ์ที่อันดาร์นาตะเกียกตะกายพุงตัวเอง “คงใช้เวลาสักสองสามชั่วโมง”

“คุณบินพาเธอกลับหุบเขามังกรได้ไหม” จันถามแทริน “เธอ... ด้วยหีมาเลย”

“ข้าเคยฆ่าผู้ชั่วผู้ต่ำต้อยคนอื่นที่ดูถูกข้าแบบนี้มาแล้ว”

“ทำเกินไปจริง ๆ”

“ข้าบินเองได้” อันดาร์นารับขณะพยายามประคองตัวโดยมีสายเงาของเซเด็นช่วยพยุง

“แค่เพื่อวันนี้” จันยืนยัน แต่เธอกลับจ้องจันเขม็งด้วยความเคลือบแคลง ซึ่งก็สมเหตุสมผลดี

“จัดการสายรัดเร็ว ๆ หน่อย” เซเด็นพูดขึ้น “ฉันมีแผน แต่เราจะต้องกลับไปภายใน 48 ชั่วโมง แผนนั้นถึงจะได้ผล และเราต้องใช้เวลาหนึ่งวันในการบินกลับ”

“จะเกิดอะไรขึ้นในอีก 48 ชั่วโมงหรือ” จันถาม

“พิธีจบการศึกษา”

ไม่มีช่วงเวลาใดที่น่าชื่นใจ มีชีวิตเศร้า และ...น่าผิดหวังเท่าพิชิตการศึกษาของ
จตุภาคผู้ซึ่งมังกรอีกแล้ว นั่นเป็นเพียงเวลาเดียวที่ฉันอาจจตุภาคทหารราบ
นักเรียนทหารพวกนั้นรู้ว่าจะต้องจัดพิธีอย่างไร

— ผู้มือการใช้ชีวิตในจตุภาคผู้ซึ่งมังกรของพันตรีอะเฟเนดรา
(ฉบับไม่เป็นทางการ)

บทที่สาม

ขณะที่เราเข้าไปใกล้ทุ่งบินที่บาสโก๊ทตอนหนึ่งชั่วโมงก่อนอาทิตย์ขึ้น สถานที่
แห่งนี้ยังคงมืดมิดและร้างผู้คน เราเคลื่อนตัวเลียบแนวภูเขา โดยผู้ซึ่งมังกร
พยายามสุดความสามารถเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกมองเห็น

“แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีใครเห็นเราตอนลงจอดนะ” แทร็น
เตือนฉัน เขาระบือปีกอย่างมั่นคงแม้จะบินตรงจากอะรีเซียเกือบตลอด
18 ชั่วโมงที่ผ่านมา มีเวลาเพียงน้อยนิดที่พวกเราจะพาอันดาร์นาไปส่งที่
หุบเขามังกรได้โดยไม่มีใครพบเห็น และถ้าพลาด พวกเราก็จะทำให้ลูกมังกร
ทุกตัวตกอยู่ในอันตราย

“ฉันยังไม่เข้าใจเลยว่าทำไมอิมพีเรียนถึงตกลงให้มังกรผูกพันระ
กับมนุษย์ผู้ซึ่งมังกร ทั้งๆที่รู้ว่าจะต้องปกป้องลูกมังกร ไม่ใช่แค่จากผู้ขับ
กริฟฟอน แต่รวมถึงพวกมนุษย์ที่ควรจะได้ไว้วางใจด้วย”

“เป็นการรักษาสมดุลอันละเอียดอ่อนนะ” แทร้นตอบขณะเอียงซ้ายตามภูมิประเทศ “ผู้ซึ่งมังกรหกคนแรกปรารถนาจะช่วยให้ประชาชนรอดชีวิตตอนเดินทางมาที่รังมังกรเมื่อหกร้อยกว่าปีก่อน พวกมังกรเองก็ก่อตั้งอิมพีเรียนชุดแรกขึ้นมาและผูกพันระบับกับมนุษย์เพียงเพื่อจะปกป้องพื้นที่พักใช้จากเวินที่อันตรายยิ่งกว่า เราไม่ได้มีนิวโป่งที่สัมผัสนิวที่เหลือได้สำหรับการสานแนวป้องกันหรืออักขระ ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดบริสุทธิ์ใจหรอก เราทั้งคู่ต่างใช้ประโยชน์จากกันและกันด้วยเหตุผลของตัวเอง ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น”

“แต่ฉันไม่เคยคิดจะปกปิดอะไรคุณเลย”

แทร้นทำท่าทางแปลกๆ ที่ทำให้คอเขาดูเหมือนไร้กระดูก เขาหันหน้ากลับมาหรืตาน้อยๆ มองฉันในระดับสายตาเดียวกันชั่วอึดใจ ก่อนจะหันกลับไปสนใจภูมิประเทศอีกครั้ง “ข้าช่วยบรรเทาความเจ็บปวดในช่วงเก้าเดือนที่ผ่านมาไม่ได้ นอกจากตอบคำถามอันมีค่าของเจ้าตอนนี้”

“ฉันรู้” ฉันพูดเสียงเบา หวังว่าคำพูดเขาจะชะล้างรสชาติขมปร่าของการถูกพรยศออกไปจากปากฉันได้เสียที ฉันต้องปล่อยวางเรื่องนี้ ฉันรู้อยู่แล้ว แทร้นผูกพันระบับคู่ครองกับสเกล อย่างน้อยเขาก็มีเหตุผลในการปกปิดทุกเรื่องที่เขาทำลงไป และเชื่อว่าฉันจะโทษอันดาร์นาได้ เพราะเธอเป็นแค่เด็กที่ต้องเชื่อฟังเขาเท่านั้น แต่เซเด็นนั้นเป็นอีกเรื่อง

“เรากำลังจะถึงแล้ว เตรียมตัวให้พร้อม”

“น่าจะฝึกท่ากลิ้งลงจากหลังมังกรมาล่วงหน้าหน่อย” ฉันพูดติดตลกแล้วเกาะปุมอานแน่นขณะที่แทร้นเอียงตัว นำหน้าฉันเหไปทางขวาพร้อมเขาร่างกายกำลังลงโทษที่ฉันนั่งอยู่บนหลังอานหลายชั่วโมง แต่ความรู้สึกยามลมฤดูร้อนพัดปะทะใบหน้านั้นดีเยี่ยมจนฉันไม่ยอมแลกมันกับสิ่งใดทั้งนั้น

“ท่ากลิ้งลงจากหลังมังกรจะทำให้ร่างเจ้าขาดเป็นชิ้นๆ เมื่อกระแทกกับพื้น” เขาได้

“เจ้าไม่รู้หรือ” อันดาร์นาเถียง โดยใช้รูปแบบการสนทนาใหม่ที่เหมือนจะกลายเป็นเรื่องปกติของเธอไปแล้ว – ซึ่งก็คือการบอกแทร้นว่าเขาคิด

เสียงคำรามจากอกแทร้นทำให้ான்ที่อยู่ใต้ร่างฉันทกับสายรัดซึ่งยึดอันดาร์นากับอกเขาลั่นสะเทือน

“ถ้าเป็นฉันจะระวังคำพูดนะ” ฉันบอกเธอขณะกลืนยิ้ม “เขาอาจจะเหนื่อย แล้วทำเธอตกก็ได้”

“เรามีอัตราสูงเกินกว่าจะทำเรื่องพรรค์นั้น”

“และนี่คือคำพูดของมังกรที่ใช้เวลาสี่สิบนาทีไปกับการปฏิเสธสายรัด” แทร้นตอบโต้

“เอาละเด็ก ๆ หยุดทะเลาะกันได้แล้ว” กล้ามเนื้อฉันหดเกร็งแล้วสายรัดต้นขาก็รัดแน่นขณะที่แทร้นพุ่งโฉบผ่านสุนัขเขาบาลโก๊ธ พุ่งบินปรากฏขึ้นในสายตาค้างครั้ง

“ยังคงร้างผู้คนอยู่” แทร้นตั้งข้อสังเกต

“คุณก็รู้ว่าท่ากำลังลงจากหลังมังกรเป็นท่าฝึกบินของพวกเขาปี 2” ไม่ได้เป็นท่าสำคัญถึงขนาดที่ฉันอยากฝึกให้ชำนาญหรอก แต่ความต้องการของฉันเปลี่ยนข้อบังคับไม่ได้อยู่ดี

“ซึ่งเจ้าจะไม่ร่วมปฏิบัติสินะ” แทร้นบ่นมึนงำ

“บางที่ข้าอาจฝึกกับนางแทนก็ได้ถ้าเจ้าไม่ทำ” อันดาร์นาพูดขึ้นบ้าง เธอจบประโยคด้วยการหาหวอดยกใหญ่

“บางที่เจ้าควรฝึกบินลงจอดก่อนจะลากคู่พันธมิตรไปพบมาเลนะ”

ปีนี้จะต้องยาวนานแน่

ใจฉันร่วงไปอยู่ที่ตาตุ่มเมื่อเขาบินดิ่งลงจอดในหุบเขาทรงกล่งที่รู้จักกันในนามทุ่งบิน

“ข้าจะพาอันดาร์นาไปส่งที่หุบเขามังกรแล้วกลับมาบินวนแถวนี้”

“คุณต้องพักบ้าง”

“จะไม่มีการพักใด ๆ ทั้งนั้นถ้าพวกเขาตัดสินใจประหารพวกเจ้าทั้งแปดบนยกพื้น” ความวิตกกังวลในน้ำเสียงเขาทำให้ฉันรู้สึกถูกในลำคอ “ถ้าเจ้าสงสัยแม้เพียงนิดว่าจะผิดแผนก็จงเรียกหาข้า”

“ทุกอย่างจะเป็นไปตามแผน” ฉันยืนยันกับเขา “ช่วยบอกสเกลที่ว่าฉันต้องคุยกับเซเต็นระหว่างเดินเข้าไป”

“จับให้แน่นล่ะ”

พื้นดินพุ่งไถ้เราโดยพลัน ฉันเอื้อมไปคว้าสายรัดต้นขา พยายามใช้นิ้วปลดล็อกตัวรัดขณะที่แทรนสยายปีกเพื่อชะลอความเร็วให้เรลดระดับช้าลง แรงเหวี่ยงทำให้ตัวฉันโยกไปข้างหน้าขณะที่เขาเตะพื้น แล้วฉันก็ดันกันกลับไปนั่งบนอานก่อนจะปลดเข็มขัด

“พาเธอไปจากที่นี่” ฉันบอกขณะตะกายไปบนไหล่เขาโดยไม่สนใจกล้ำเนื้อทุกมัดที่บังอาจปวดเมื่อยในตอนนี

“อย่าเสี่ยงอันตรายโดยไม่จำเป็นล่ะ” เขาพูดขณะที่ฉันไถ่ลตัวลงมาตามขาหน้าลาดชัน ตำแหน่งของอันดาร์นาบีบบังคับให้เขาต้องรักษาท่าทางแบบนี้ไว้

เท่าฉันกระแทกพื้นอย่างแรงจนฉันโซเซไปข้างหน้า ก่อนจะรีบตั้งหลัก “รักพวกคุณเหมือนกัน” ฉันกระซิบแล้วหันกลับไปนานพอที่จะลูบขาเขากับอันดาร์นาเบาๆ แล้ววิ่งไปข้างหน้าเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นทาง

แทรนหันขวับไปทางขวาซึ่งเป็นจุดที่สเกลบินลงจอดอย่างคล่องแคล่ว ผู้ขี่ของเธอลงจากหลังด้วยท่าแบบเดียวกัน “หัวหน้าฝูงบินมาแล้ว”

เขาจะเป็นหัวหน้าฝูงบินนั้นแค่นี้ก็คุ้มโขมข้างหน้าถ้าพวกเรารอดจากเหตุการณ์นี้

เซเดินเว้นระยะห่างให้แทรนบินจากไปขณะเดินมาหาฉัน

สเกลบินเป็นรายต่อไป ตามด้วยฝูงมังกรที่เหลือ คงถึงเวลาที่เราต้องพึ่งพาตัวเองแล้ว

ฉันดันแวนกันลมขึ้นไปบนศีรษะแล้วรูดชิปเลื่อนนอกกลอง บาสโก๊ทช่วงกรกฎาคมอบอ้าวเป็นบ้า แม้จะเป็นยามเช้าตรู่เช่นนี้ก็ตาม

“เธอขอให้แทรนบอกสเกลว่าอยากคุยกับฉันจริงหรือ” เซเดินถามตอนที่แสงแรกของวันแต่มียอดเขาให้เป็นสีม่วง

“จริง” ฉันลูปของมีดขณะที่พวกเราเดินออกจากทุ่งบินนำคนอื่นเล็กน้อย เพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีดสั้นไม่ได้เคลื่อนไปอยู่ผิดที่ระหว่างบินแล้วเราก็มุ่งหน้าไปยังบันไดซึ่งพาเรลัดผ่านคอนด์เลตกลับสู่จุดภาค

“จำได้ไหมว่าเธอสามารถ...” เขาหันหน้าเข้าหาฉันแล้วเคาะขมับตัวเอง

ขณะเดินถอยหลัง ฉันกำหัดแน่นเพื่อห้ามตัวเองจากการบิดปอยผมสีเข้ม
ยุ่งเหยิงของเขากอกจากหน้าผาก ถ้าเป็นไม่กี่วันก่อน ฉันคงสัมผัสเขาโดย
ไม่ต้องยับยั้งจิตใจแล้ว พบฝ่ามือ ฉันคงจะสอดนิ้วสางเส้นผมเขาแล้วดึงตัวเขา
มาจูบแล้ว

แต่ตอนนั้นกับตอนนั้นไม่เหมือนกัน

“การพุดคุยด้วยวิธีนั้นทำให้รู้สึก...” หวยเทพทรงโปรต ทำไมถึงยาก
แบบนี้ละ ฉันรู้สึกเหมือนความท่วมเททุกอย่างเกี่ยวกับเซเดินเมื่อปีที่ผ่านมา
สูญเปล่า พวกเราถูกผลักกลับไปสู่จุดเริ่มต้นของทางวิบากที่ฉันไม่แน่ใจว่า
มีเราคนไหนอยากเข้าร่วมไหม ฉันยกไหล่ “สนิทสนมเกินไปหน่อย”

“แล้วเราไม่สนิทสนมกันหรือไง” เขาเลิกคิ้ว “เพราะฉันนึกเหตุการณ์
ได้มากกว่าหนึ่งครั้งที่เธออยู่ในอ้อมกอด-”

ฉันพุ่งตัวไปข้างหน้าแล้วยกมือขึ้นปิดปากเขา “หยุดนะ” การเพิกเฉย
แรงดึงดูดทางอารมณ์อันรุนแรงระหว่างเรานั้นยากพออยู่แล้ว โดยที่เขา
ไม่ต้องย่ำเตือนถึงความรู้สึกที่เรามีส่วนร่วมกันเลย ความสัมพันธ์ทางกาย-
หรืออะไรก็ตามที่เรามี - ก็สมบูรณ์แบบ ยิ่งกว่าสมบูรณ์แบบเสียอีก มันช่าง
เร้าร้อนเกินพรรณนาและชวนให้เสพติดยิ่งกว่าอะไร ร่างกายทุกส่วนของฉัน
อุ่นวามเบาเขาจุมพิตฝ่ามือตรงจุดอ่อนไหว ฉันทิ้งแขนลงข้างตัว “เรากำลัง
จะก้าวเข้าสู่สิ่งที่น่าจะเป็นการไต่สวนอย่างแน่นอน ถ้าฉันไม่ใช้การประหารนะ
แล้วนายยังมาพูดเล่นอยู่อีก”

“เชื่อเถอะว่า - ฉันไม่ได้พูดเล่น” เขาหมุนตัวกลับมาเมื่อถึงชั้นบันได
แล้วเดินลงไปก่อน โดยเหลียวมองฉันข้ามไหล่ “น่าแปลกใจอยู่นะที่เธอ
ไม่เมินฉัน แต่ฉันไม่ได้พูดเล่นแน่นอน”

“ฉันโกรธที่นายปกปิดข้อมูลจากฉัน ดังนั้นการเมินนายไม่ช่วย
แก้ปัญหาอันหรอก”

“พูดได้ดี แล้วเธออยากคุยเรื่องอะไรละ”

“ฉันมีคำถามที่คิดมาตลอดตั้งแต่ตอนอยู่อะรีเซียแล้ว”

“แล้วเธอก็เพิ่งมาบอกเอาป่านนี้หรือ” เขาเดินถึงบันไดชั้นสุดท้ายแล้ว
มองฉันด้วยสายตาเหลือเชื่อ “การสื่อสารไม่ใช่จุดแข็งของเธอสินะ ไม่ต้องห่วง

เราจะฝึกเรื่องนั้นไปพร้อม ๆ กับการปิดกัน”

“ฟังดู... ย้อนแย้งดีนะเมื่อนายเป็นคนพูด” พวกเขาเริ่มเดินตามเส้นทางที่มุ่งสู่จุดภาคขณะที่ดวงอาทิตย์ค่อย ๆ ขึ้นจากทางขวามือ แสงอาทิตย์ตกกระทบดาบสองเล่มที่เซเด็นสะพายไว้ด้านหลัง “ในกลุ่มเคลื่อนไหวนี้มีอาลักษณ์คนไหนที่นับว่าเป็นพันธมิตรได้บ้างไหม”

“ไม่มี” ปรากฏการสูงตระหง่านอยู่ตรงหน้าพวกเขา หอคอยของปรากฏเหล่านั้นโผล่มาจากแนวสันเขาที่มีอุโมงค์ตัดผ่าน “ฉันรู้ว่าเธอเติบโตมากับการเชื่อใจอาลักษณ์มากมาย -”

“อย่าพูดอะไรอีก” ฉันส่ายหน้า “จนกว่าฉันจะปิดกันตัวเองจากเดनได้”

“ว่ากันตามตรง ฉันกำลังใคร่ครวญว่าจะพบแผนการนั้นซะแล้วจับเขาโยนลงจากเชิงเทินให้จบ ๆ ไป” เขาพูดจริง และฉันก็ว่าเขาไม่ได้ เขาไม่เคยเชื่อใจเดน และหลังจากเรื่องที่เกิดขึ้นช่วงเกมสงคราม ฉันก็มั่นใจราว 99 เปอร์เซ็นต์ว่าฉันก็เชื่อใจเดนไม่ได้เช่นกัน แต่ 1 เปอร์เซ็นต์ที่เหลือก็รื้อรังใส่ฉันซ้ำ ๆ ว่าเขาเคยเป็นเพื่อนสนิทฉัน นั่นแหละคือจุดที่น่าลำบากใจ

1 เปอร์เซ็นต์ที่เหลืออยู่นั้นทำให้ฉันตั้งคำถามว่าเดนล่วงรู้แผนการที่เธอเราอยู่ที่เอทไบน์หรือไม่ “ช่วยได้มาก แต่ฉันไม่แน่ใจว่าการทำแบบนั้นจะส่งผลให้พวกเขาเชื่อใจเราแบบที่เราต้องการ”

“แล้วเธอเชื่อใจฉันไหม”

“นายอยากได้คำตอบที่ไม่ซับซ้อนไหมล่ะ”

“ถ้าดูจากเวลาส่วนตัวที่มีจำกัดของเรา แบบนี้น่าจะดีกว่า” เขาหยุดอยู่หน้าประตูบานสูงที่เปิดเข้าสู่อุโมงค์

“ฉันเชื่อใจนายด้วยชีวิตของฉัน เพราะท้ายที่สุดแล้วนั่นก็คือชีวิตของนายเช่นกัน” ที่เหลือก็ขึ้นอยู่กับว่าเขาจะเปิดเผยต่อฉันขนาดไหน แต่ตอนนี้อาจไม่ใช่เวลาพูดคุยเรื่องสถานะความสัมพันธ์ของเรา

ฉันสาบานได้ว่าแววดาเขาปรากฏร่องรอยความผิดหวังแวบหนึ่งก่อนที่จะพยักหน้าแล้วหันกลับไปมองหกคนด้านหลังที่รีบเดินตามให้ทัน “ฉันจะจัดการให้แน่ใจว่าเอโทสจะเก็บไม้เก็บมือไว้กับตัว แต่เธออาจต้องเล่นตามน้ำหน่อย”

“ให้โอกาสฉันรับมือกับเรื่องนี้ก่อน แล้วนายค่อยใช้วิธีที่คิดว่าได้ผล” เสียงระฆังแห่งบาล์ไก้อ์ตดังแทรกบอกเวลา พวกเรามีเวลา 15 นาทีก่อนจะมีคนเรียกเข้าแถวสำหรับพิธีจบการศึกษา

ไพล์เซเดินยึดตรงตอนที่คนอื่นๆ เดินมาสมทบเรา เขากลับมาสวมหน้ากากที่คาดเดาอารมณ์ไม่ได้อีกครั้ง “ทุกคนเข้าใจสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นใช่ไหม”

นี่ไม่ใช่ชายผู้ร้องขอการให้อภัยจากฉันสำหรับการปกปิดความลับและแน่นอนที่สุดว่าไม่ใช่ชายผู้ให้คำมั่นว่าจะทำให้ฉันเชื่อใจเขาอีกครั้ง ในอะรีเซีย ไม่เลย เซเดินคนนี่คือหัวหน้าฝูงบินที่ฆ่าล้างบางผู้บุกรุกทุกคนในห้องนอนของฉันโดยไม่เสียหึงอัสักหยด และไม่มีอาการนอนไม่หลับหลังจากนั้นแม้แต่หน้าที่เดียว

“เราพร้อมแล้ว” การรีกเอ้อยแล้วหมุนคอไปมาราวกับอุ้งเครื่องก่อนต่อสู้อย่าง

“พร้อม” เมเซ็นพยักหน้าพลางขยับแว่นบนจมูก

พวกเขาจับคำที่ละคน

“ไปลุยกันเลย” ฉันเขิดคาง

เซเดินจ้องมองฉันอย่างลึกซึ้งและยาวนาน ก่อนจะพยักหน้า

ห้องฉันหดเกร็งขณะที่เราเดินเข้าอุโมงค์ ไฟเวทส่องรวบรวบเมื่อเราเดินผ่าน ประตูอีกฝั่งเปิดอยู่ก่อนแล้วตอนที่เรามาถึง และฉันก็ไม่ขัดอะไรที่เซเดินอยู่ข้างฉันตลอด เรามีโอกาสสูงที่จะโดนจับทันทีที่เหยียบเข้ามาในจุดภาค หรือแย่กว่านั้นก็โดนฆ่า ขึ้นอยู่กับว่าทุกคนรับรู้เรื่องอย่างไร

พลังพล่งพล่านในตัวฉันและตรงต่ำๆ อยู่ใต้ผิว ไม่ถึงขั้นแผดเผาแต่ก็พร้อมใช้งานถ้าฉันต้องการ ทว่าไม่มีใครโผล่มาให้เห็นขณะที่เราเดินตัดเข้าไปในลานหินของบาล์ไก้อ์ต เราเหลือเวลาไม่กี่นาทีก่อนที่จะถึงที่นี่ จะเต็มไปด้วยผู้ซึ่งมั่งกรและกลุ่มผู้นำ

ผู้ซึ่งกลุ่มแรกที่พวกเราเจอเดินกร่างออกจากหอพักเข้ามาในลาน พวกเขามีตราสัญลักษณ์ฝูงบินที่ 2 เย็บติดอยู่บนเครื่องแบบ

“ดูซิว่าในที่สุดใครก็มาถึงแล้ว พวกนายคงคิดว่าตัวเองปิดเกมได้สำเร็จสินะ ฝูงบินที่ 4” ผู้ซึ่งที่ย่อมผมสีเขียวเข้มเยาะเย้ย “แต่พวกนายแพ้!

ฝูงบินที่ 2 ชนะเรียบ ตอนที่พวกนายไม่อยู่!”

เซเดินไม่สนใจจะมองพวกเขาด้วยซ้ำตอนเดินผ่าน

การรีกที่อยู่ข้างฉันอีกฝั่งชั้นนี้กลาง

“เดาว่านั่นหมายถึงไม่มีใครรู้ว่าจริง ๆ แล้วเกิดอะไรขึ้นสินะ” อิมโมเงิน กระซิบ

“ถ้าอย่างนั้นก็มีโอกาสที่แผนเราจะได้ผล” อายาพูดบ้าง แสงแดดส่องกระทบห้วงเจาะคือเป็นประกายวิบวับ

“แน่นอนว่าไม่มีใครรู้เลยสักคน” เซเดินพึมพำ เขาเงยหน้าขึ้นมองยอดตึกวิชาการ แล้วฉันก็มองตามเขาไป หัวใจบีบรัดเมื่อเห็นภาพฟลูกลิโอติช่วงในหลุมเผาบนยอดป้อมที่อยู่ไกลที่สุด คงกำลังรอรับของบูชาเทพมาเลกอยู่อย่างไม่ต้องสงสัย – ข้าวของของเหล่านักเรียนทหารที่ไม่รอดจากเกมสงคราม “พวกเขาไม่บอกสิ่งที่ทำกับเราหรอก”

พอถึงหน้าหอพัก เราทุกคนก็มองหน้ากัน ก่อนจะแยกย้ายไปคนละทางตามแผนโดยไม่พูดอะไร เซเดินเดินตามฉันมาตามระเบียบทางเดินเข้าสู่โถงทางเดินเล็กๆ ที่คุ้นเคยซึ่งเป็นเหมือนบ้านฉันตลอดเก้าเดือนที่ผ่านมา แต่สิ่งที่ฉันสนใจไม่ใช่ห้วงตัวเอง

ฉันเหลือบมองชายชวาให้แน่ใจว่าไม่มีใครเห็นเราขณะที่เซเดินเปิดประตูห้องเลียม เขากวักมือเรียกฉัน แล้วฉันก็แทรกตัวผ่านใต้แขนเขาเข้าไปในห้อง ทำให้ไฟเวทเหนือศีรษะสว่างขึ้น

หัวใจฉันเหมือนจะแตกสลายเพราะความโศกเศร้าขณะที่เซเดินเปิดประตูไล่หลัง เลียมนอนอยู่บนเตียงหลังนั้นเมื่อไม่กี่คืนก่อน เขาอ่านหนังสือที่โต๊ะตัวนั้น เขาแกะสลักรูปสลักจิวที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์อยู่ที่โต๊ะข้างเตียง

“เธอต้องรีบหน่อย” เซเดินเตือน

“ได้” ฉันรับปากแล้วตรงไปที่โต๊ะเขียนหนังสือของเลียม ไม่มีอะไรอยู่บนโต๊ะยกเว้นหนังสือกับปากกาหลายแบบ ฉันสำรวจตู้เสื้อผ้า ตู้ลิ้นชัก และหีบที่ปลายเตียงโดยไม่ได้อะไรติดมือมาเลย

“ไวโอเล็ต” เซเดินเร่งเสียงเบาขณะยืนฝ้าประตู

“ฉันรู้” ฉันพูดข้ามไหล่ วินาทีที่แทร่นกับสเกลไปถึงหุบเขามังกร

มังกรทุกตัวจะรู้ว่าพวกเขากลับมาแล้ว หมายความว่าพวกผู้นำตุ๊กตาทุกคนก็จะรู้ว่าเราอยู่ที่นั่นเช่นกัน

ฉันยกขอบที่นอนหนักๆ ขึ้นแล้วถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก่อนจะคว้ากองจดหมายที่มัดด้วยเชือกออกมาแล้วปล่อยที่นอนลงตามเดิม

“ได้มาแล้ว” ฉันจะไม่ร้องไห้ ไม่ใช่ตอนที่ฉันยังต้องเอากองจดหมายไปซ่อนไว้ในห้องฉันเอง

แต่จะเกิดอะไรขึ้นถ้าพวกนั้นมาเผาข้าวของของฉันต่อเล่า

“ไปกันเถอะ” เซเดินเปิดประตู แล้วฉันก็เดินเข้าไปในโถงทางเดินเวลาเดียวกับที่ริแอนนอน – เพื่อนสนิทที่สุดของฉันในจุตภาค – เดินออกจากห้องพร้อมกับริดดิค เพื่อนร่วมหมู่อีกคน

ให้ตายสิ

“ว๊!” รีอ้าปากค้างแล้วโผล่เข้ามาคว้าตัวฉันไปกอด “เธออยู่นี่เอง!” เธอกอดฉันแน่น และฉันก็ปล่อยให้ร่างกายอ่อนคลายเป็นอ้อมกอดนั้นชั่วอึดใจ ฉันรู้สึกเหมือนไม่ได้เจอเธอมาชั่ววันจันทร์เลย ไม่ใช่แค่หกวัน

“ฉันอยู่นี่แล้ว” ฉันยืนยันกับเธอและหนีบจดหมายระหว่างข้อพับแขนข้างหนึ่งขณะโอบกอดเธอด้วยแขนอีกข้าง

เธอบีบไหล่ฉันแล้วดันตัวฉันออก ดวงตาสีน้ำตาลสำรวจใบหน้าฉันแบบที่ทำให้ฉันรู้สึกเป็นไอ้สารเลวสำหรับคำโกหกที่จะต้องบอกเธอ “ทุกคนพูดกันจนฉันคิดว่าเธอตายไปแล้วซะอีก” เธอมองสูงขึ้นไปเหนือศีรษะฉัน “คิดว่าพวกเธอตายไปแล้วนะ”

“มีข่าวลือว่าเธอแค่หลงทางเฉยๆ ด้วย” ริดดิคเสริม “แต่พอนึกดูว่าเธออยู่กับใคร เราก็คิดว่าเธอน่าจะตายมากกว่า ฉันดีใจนะที่เราคิดผิด”

“ฉันสัญญาว่าจะอธิบายทีหลัง แต่ตอนนี้ฉันต้องการความช่วยเหลือ” ฉันกระซิบขณะที่ล่ำคอติดัน

“ไวโอเล็ต” เซเดินลดเสียงลง

“เราไวใจเธอได้” ฉันยืนยันขณะหันกลับไปมองเขา “ริดดิคก็ด้วย”

เซเดินมีสีหน้าไม่พอใจ เราน่าจะกลับมาอยู่จุดเดิมแล้วจริงๆ

“เธออยากได้อะไร” ริธาม ความกังวลทำให้เธอขมวดคิ้ว

ฉันก้าวถอยหลังแล้วยัดกองจดหมายใส่มือเธอ ครอบครัวเธอไม่ได้ปฏิบัติตามธรรมเนียมในการเผาทุกสิ่งทุกอย่างเสมอเหมือนกัน เธอจะต้องเข้าใจ “ฉันอยากให้เธอเก็บรักษาสິ่่นนี้ให้ฉัน ชোনมันไว้ อย่าให้ใคร...เผามัน” เสียงฉันแตกพร่า

เธอก็มหันมองกองจดหมายเร็ว ๆ แล้วดวงตาก็เบิกกว้างก่อนไหลจะห่อลง ใบหน้าพลันบิดเบี้ยว

“นั่นคือ—” ริตติกพูดบ้าง เขามองเลยไหลเธอก่อนจะเงิบไป “บ้าเอ๊ย”

“ไม่นะ” ริแอนนอนกระซิบ แต่ฉันรู้ว่าเธอจะไม่ปฏิเสธคำขอร้องจากฉัน “ต้องไม่ใช่เลียมลึ ไม่นะ” เธอซ่อนตาขึ้นมองฉันอย่างเชื่อซ้า

ขอบตาคันร้อนผ่าว แต่ฉันก็ผีนพัยกหน้าและกระแอม “สัญญาเนว่าเธอจะไม่ยอมให้ใครเอาสิ่งนี้ไปได้ตอนที่พวกนั้นมาเอาข้าวของของเขไปถ้าฉันไม่—” ฉันพูดต่อไม่ได้

ริแอนนอนพัยกหน้า “เธอไม่ได้บาดเจ็บใช่ไหมเนี่ย” เธอมองสำรวจฉันอีกครั้ง แล้วจะพริบตาปริบ ๆ จ้องรอยปะบนเสื้อนอกสำหรับบิน มีดสั้นของเวินทำให้เสื้อเป็นรู แต่มันได้รับการซ่อมแซมตอนอยู่ที่อะรีเซียแล้ว

ฉันส่ายหน้า ฉันไม่ได้โกหกนะ ไม่เชิงโกหกหรอก ตอนนี้ร่างกายฉันแข็งแรงสมบูรณ์ดี

“เราต้องไปแล้ว” เซเดินบอก

“ไว้เจอกันที่พิธีจบการศึกษา” ฉันส่งยิ้มบาง ๆ ให้พวกเขาแล้วเดินไปหาเซเดิน ยิ่งฉันเว้นระยะห่างกับเพื่อนๆ มากเท่าไร พวกเขาก็จะยิ่งปลอดภัยมากขึ้นเท่านั้น

“นายทำได้ยังงั” ฉันกระซิบถามเซเดิน เราเลี้ยวตรงหัวมุมเข้าสู่ระเบียบทางเดินหลักของหอพักนักเรียนปี 1 อันพลุกพล่าน

“ทำอะไร” เขาปล่อยแขนตามสบายลงข้างตัวขณะมองสำรวจผู้คนรอบๆ ไม่หยุด แล้วเขาก็วางมือลงบนหลังฉันราวกับกลัวว่าเราจะพลัดหลงกัน เราอยู่ท่ามกลางฝูงคนแน่นขนัดที่กำลังเร่งรีบ ทุกครั้งที่มีคนยุ่งเกินกว่าจะสังเกตเห็นเราก็จะมีคนเหลียวมองเราอีกครั้งตอนเดินผ่าน ผู้ถูกติตราทุกคนที่เราเจอพัยกหน้าเล็กน้อยให้เซเดิน บ่งบอกว่าพวกเขาได้รับคำเตือนจาก

คนอื่น ๆ แล้ว

“โกหกคนที่นายใส่ใจ”

พวกเราประสานสายตากัน

เราเดินผ่านรูปปั้นครึ่งตัวของผู้ซึ่งมังกรหกคนแรกตัวหนึ่ง ก่อนจะเคลื่อนไปตามผู้คนที่ลี้ภัยผ่านบันไดเวียนกว้างขวางที่เชื่อมหอพักของนักเรียนปีสูงกว่า

ชากรรไกรเซเดินขบกันแน่น “ไว-”

ฉันยกมือขึ้นขัดคำพูดเขา “ไม่ได้จะว่านะ ฉันแค่จำเป็นต้องรู้วิธีทำมันนะ”

พวกเราแยกตัวจากกลุ่มนักเรียนทหารที่เดินออกจากประตูมุ้งสู่ลาน แล้วเซเดินก็สาวเท้าอย่างหามายมันไปที่ตึกโดม ก่อนจะกระซกประตูให้เปิดออกแล้วพาฉันเข้าไป ฉันก้าวออกมาจากมือเขาที่วางบนหลังฉัน

เทพซึห์นัลต้องเป็นใจให้เราแน่ เพราะห้องนี้ว่างเปล่าอย่างไม่น่าเชื่อพอดีกับในวินาทีที่เซเดินดึงตัวฉันไปหลบหลังเสาต้นแรกที่มาถึง มังกรสีแดงบดบังเราจากใครก็ตามที่อาจเดินเข้ามาในพื้นที่ที่เป็นจุดเชื่อมต่อของจตุภาคทุกปีกได้

แน่นอนว่าเวลาต่อมาเสียงพูดคุยและเสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นในห้องที่มีหลังคาโค้ง แต่ไม่มีใครมองเห็นเราหลังเสาต้นยักษ์ นั่นคือสาเหตุที่เราเลือกสถานที่แห่งนี้เป็นจุดนัดพบ ฉันมองอ้อมเซเดินไปและสังเกตเห็นความว่างเปล่าหลังเสาที่ขนาบข้างเรา คนอื่นๆ คงจะอยู่อีกฝั่งของตึกโดมหรือไม่เราก็คงมาถึงก่อน

“จะบอกให้รู้นะ ฉันไม่โกหกคนที่ฉันใส่ใจ” เซเดินลดเสียงลงขณะเผชิญหน้ากับฉัน แวตาแข็งกร้าวของเขาตรึงหลังฉันให้แนบชิดกับเสาหินอ่อน เขาโน้มตัวลงมา ทำให้ทัศนวิสัยของฉันแคบลงจนกระทั่งฉันมองเห็นแค่เขา “และฉันมั่นใจเกินร้อยว่าไม่เคยโกหกเธอ แต่ศิลปะการเลือกบอกความจริงบางอย่างคือสิ่งที่เธอจะต้องฝึกฝนให้เชี่ยวชาญ ไม่อย่างนั้นเราจะตายกันหมด ฉันรู้ว่าเธอไวใจริแอนนอนกับบริดดิค แต่เธอบอกความจริงกับพวกเขาไม่ได้ เห็นแก่พวกเขาแล้วก็เราเถอะ การล่วงรู้ความจริงจะทำให้พวกเขาตกอยู่ใน

อันตราย เธอจะต้องแบ่งสันปันส่วนความจริง ถ้าโกหกเพื่อนไม่ได้ ก็ต้องรักษาระยะห่างแทน เข้าใจไหม”

ฉันตัวแข็งทื่อ เรื่องนั้นฉันรู้อยู่แก่ใจ แต่การที่เขาพูดออกมาแบบขวานผ่าซากนั้นชัดเจนจนน่าเจ็บปวดราวกับโดนมีดจ้วงท้อง “ฉันเข้าใจ”

“ฉันไม่เคยนึกอยากให้เธอตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้เลย ทั้งกับเพื่อน ๆ ของเธอ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพันเอกเอโทส นั่นคือหนึ่งในเหตุผลมากมายที่ฉันไม่เคยบอกเธอ”

“นายรู้เรื่องเบรนนานนานแค่ไหนแล้ว” นีอาจไม่ใช่ช่วงเวลาเหมาะสมที่จะถาม แต่เราเหลือเวลาแค่ตอนนี้เท่านั้น

เขาถอนหายใจเชื่องช้า “ฉันรู้เรื่องเบรนนานตั้งแต่ตอนที่เขาตาย”

ริมฝีปากฉันเผยอขณะที่ความหนักอึ้งถูกยกออกไป ความหนักหน่วงที่ปรากฏในใจตั้งแต่เหตุการณ์ที่เรสสันเบาบางลง

“อะไร”

“นายไม่เลียงคำถาม” ฉันยอมรับว่ารู้สึกแปลกใจนิดหน่อย

“ฉันสัญญาแล้วว่าจะให้คำตอบบางอย่างแก่เธอ” เขาโน้มตัวมาข้างหน้า “แต่ฉันสัญญาไม่ได้ว่าเธอจะพอใจกับสิ่งที่ได้ยิน”

“ยังงั้นก็ชอบความจริงมากกว่าอยู่แล้ว” คำตอบบางอย่างหรือ

“ตอนนี้เธอก็พูดได้แหละ” รอยยิ้มเจื่อนทำให้ริมฝีปากเขาบิดเบี้ยว

“ฉันชอบความจริงเสมอ” เสียงรongsเท้าบูตกระทบกันดังขึ้นด้านหลัง ตอนที่นักเรียนมาเข้าแถว เตือนฉันว่าพวกเราไม่ได้อยู่กับตามล้าพังเสียทีเดียว แต่ฉันต้องพูดสิ่งนี้ให้เขาได้ยิน “ถ้าช่วงเวลาไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมาให้นายเห็นอะไรบางอย่าง นายก็คงจะเห็นแล้วว่าฉันไม่หนีความจริง ไม่ว่าจะยากลำบากขนาดไหนหรือต้องสูญเสียอะไรไปก็ตาม”

“อืม ก็นะ มันทำให้ฉันสูญเสียเธอไป” ฉันตัวแข็งทื่อและเปลือกตาเขาก็ปิดฉับลง “ให้ตายสิ ฉันไม่ควรพูดแบบนี้เลย” เขาสึมุตาอีกครั้งและส่ายหน้า แล้วความทุกข์ระทมแสนสาหัสก็บีบรัดหัวใจฉัน “ฉันรู้อย่างนั้นเป็นเพราะฉันไม่บอกเธอ ฉันเข้าใจ แต่เมื่อชีวิตคนรอบตัวขึ้นอยู่กับความสามารถในการโกหกของเรา มันก็ไม่ง่ายเลยที่จะตระหนักว่าความจริงต่างหากที่จะช่วยให้รอด”

เขาถอนหายใจหนักหน่วงจนไหล่ขยับ “ถ้ากลับไปแก้ไขได้ ฉันคงตัดสินใจอีกแบบ ฉันสัญญา แต่ฉันทำอะไรไม่ได้แล้ว เราเลยมาถึงจุดนี้”

“เราเลยมาถึงจุดนี้” และฉันไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจุดนี้ที่ว่าคือจุดไหน ฉันขยับตัวไปมา “แต่ตราบดีที่นายคิดจะทำตามที่เคยรับปากไว้ว่าจะเล่าทุกอย่างให้ฉันฟัง—”

เขาผงะ และหัวใจฉันก็ตึงรูป

“นายจะเล่าทุกอย่างให้ฉันฟังตอนที่ฉันปิดกันได้สมบูรณ์จริง ๆ ใช่มั้ย” ฉันต้องอาศัยความยับยั้งชั่งใจทั้งหมดที่มีเพื่อไม่ให้คำตัวเขามาเขย่าแรง ๆ “นายสัญญากับฉันแบบนี้ในห้องนอนนาย” เขาจะต้องไม่ทำแบบนี้กับฉัน “ทุกอย่างที่เธออยากรู้ รวมถึงทุกอย่างที่เธอไม่อยากรู้ด้วย” นี่คือการพูดของนาย”

“ทุกอย่างที่เกี่ยวกับฉัน”

พับผ้าสี เขาทำแบบนี้กับฉันอีกแล้ว

ฉันส่ายหน้า “นั่นไม่ใช่สิ่งที่นายให้สัญญา”

เซเดินก้าวมาหาฉัน แต่ฉันเซิดคาง ทำท่ายให้เขาสัมผัสฉันตอนนี้ คนฉลาดอย่างเขาจึงยืนนิ่งอยู่กับที่แทน

เขายกมือขึ้นสางผมตัวเองแล้วถอนหายใจ “ฟังนะ ฉันจะตอบคำถามเกี่ยวกับฉันที่เธออยากถาม ทวยเทพทรงโปรด ฉันอยากให้เธอถาม ฉันอยากให้เธอรู้จักฉันดีพอจะเชื่อใจฉันถึงแม้ฉันจะเล่าทุกเรื่องให้เธอฟังไม่ได้” เขาพยักหน้าราวกับคำพูดเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของคำสัญญา ในตอนแรกทั้งที่เราคิดว่าไม่ใช่ “เพราะเธอไม่ได้ตกหลุมรักผู้ซึ่งมีกรรมดาดาเธอตกหลุมรักผู้นำการปฏิวัติ” เขาระชิบเสียงเบาหวิวจนแทบไม่ได้ยิน “เพราะฉะนั้นฉันจะต้องมีความลับอยู่แล้วไม่มากนักน้อย”

“ล้อกันเล่นใช่มั้ย” ฉันปล่อยให้โทสะพวยพุ่งขึ้นมา หวังว่ามันจะช่วยแผดเผาความเจ็บปวดลึกซึ้งจากคำพูดของเขาให้สิ้นซาก เบรนนเณโกหกฉันตลอดหกปี ทั้งให้ฉันไว้อาลัยกับการจากไปของเขาระหว่างที่เขายังมีชีวิตมาตลอด เพื่อนเก่าแก่ที่สุดแอบดูความทรงจำฉันและเกือบส่งฉันไปตาย แม้ทำให้ทั้งชีวิตของฉันตั้งอยู่บนพื้นฐานคำโกหก ฉันไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่า

บทเรียนที่ว่าเรียนมาส่วนไหนเป็นเรื่องจริง ส่วนไหนเป็นเรื่องแต่ง และ
เขาคิดว่าฉันจะไม่เรียกร้องความซื่อสัตย์อย่างถ่องแท้จากเขาหรือ

“ฉันไม่ได้ล้อเล่น” น้ำเสียงเขาปราศจากร่องรอยการสำนึกผิด “แต่นั้น
ไม่ได้หมายความว่าฉันจะไม่เปิดใจกับเธอเหมือนที่สัญญาไว้ ฉันเปิดเผยเสมอ
ถ้าเป็นเรื่อง—”

“นายอยากทำอะไรทำเถอะ” ฉันส่ายหน้า “แต่ฉันไม่เอาด้วย ครั้งนี้
ไม่เอาแล้ว ฉันไว้ใจนายไม่ได้อีกแล้วถ้านายไม่ยอมเล่าทุกเรื่องจนหมดเปลือก
จบนะ”

เขากะพริบตาปริบ ๆ ราวกับว่าฉันทำให้เขาตกตะลึงได้สำเร็จ

“จนหมดเปลือก” ฉันเรียกร้องอย่างหญิงสาวที่มีเหตุผลคนหนึ่ง
ซึ่งกำลังมองผู้ชายที่ปกปิดเรื่องพี่ชายเธอเป็นความลับ นี่ยังไม่ได้พูดถึง
สงครามทั้งหมดเลยนะ “ฉันให้อภัยนายได้ที่ปิดหูปิดตาฉันก่อนหน้านี้
นายทำลงไปเพื่อช่วยชีวิตคนอื่น หรือแม้กระทั่งชีวิตตัวเอง แต่ต่อจากนี้
เป็นต้นไปต้องซื่อสัตย์อย่างถ่องแท้ ไม่อย่างนั้น...” ทวยเทพทรงโปรด
นี่ฉันต้องพูดออกไปจริงๆ หรือนี่

นี่ฉันกำลังจะยื่นคำขาดให้กับเซเต็น โรออร์สัน คนนี้จริง ๆ หรือ

“ไม่อย่างนั้นจะทำไม” เขาโน้มตัวเข้ามาใกล้ แวตาคมปลาน

“ไม่อย่างนั้นฉันจะพยายามเลิกรักนาย” ฉันบอกออกไปแล้ว

ความประหลาดใจฉายาบในแวตาคของเขา ก่อนที่มุมปากข้างหนึ่ง
จะยกขึ้นเป็นรอยยิ้มกริม “ขอให้โชคดีแล้วกัน ฉันพยายามทำแบบนั้น
มาห้าเดือนเต็ม มาบอกความคืบหน้าให้รู้ด้วยนะว่าเป็นยังไงบ้าง”

ฉันทำเสียงหยัน รู้สึกหมดคำพูดขณะที่เสียงระฆังดังขึ้นประกาศ
ช่วงเวลาเริ่มเข้าแถว

“ถึงเวลาแล้ว” เขาเอ่ย “สร้างกำแพงจิตขึ้นมา ปิดกั้นทุกคนเหมือนที่
เราฝึกระหว่างทางมาที่นี่”

“ฉันปิดกั้นนายไม่ได้ด้วยซ้ำ”

“แล้วเธอจะรู้ว่าฉันปิดกั้นได้ยากกว่าคนส่วนใหญ่” รอยยิ้มกริมของเขา
ช่างน่าโมโห ฉันกำหนดแน่วเพื่อไม่ให้มีอวสานไป

“นี่ ฉันไม่อยากขัดช่วงเวลาเข้าด้ายเข้าเข็มอย่างโจ่งแจ้งแบบนี้หรอกนะ”
โบดิกระซิบเสียงดังมาจากทางซ้าย “แต่นั้นเป็นเสียงระฆังครั้งสุดท้ายแล้ว
ถึงตาเราเริ่มแรมิตฝันร้ายแล้ว”

เซเดินถลึงตาใส่ลูกพี่ลูกน้องของเขา แต่เราทั้งคู่ก็พยักหน้า เขาไม่ได้
ทำให้เพื่อนพ้องขายหน้าด้วยการถามว่าทำภารกิจสำเร็จหรือไม่ขณะที่พวกเรา
แปดคนเดินไปยังจุดศูนย์กลางของตึกโดม

หัวใจฉันตกไปอยู่ที่ตาตุ่มขณะรายชื่อผู้เสียชีวิตถูกขานที่ลาน “ฉันจะ
ไม่ยอมตายในวันนี้” ฉันกระซิบบอกตัวเอง

“ฉันหวังจริงๆ ว่าแผนนายจะได้ผล” การ์ริกพูดกับเซเดินขณะที่พวกเรา
หันหน้าเข้าหาประตูซึ่งเปิดอยู่ “คงโชคร้ายน่าดูที่เอาตัวรอดได้ตลอดสามปี
แต่มาตายเอาวันจบการศึกษา”

“ได้ผลสิ” เซเดินเดินออกไป แล้วพวกเราทุกคนก็ก้าวตามเขาเข้าสู่
แสงอาทิตย์

“การ์ริก ทาวิส, เซเดิน ไรออร์สัน” เสียงร่ายเอกพิตซ์กิบบอนส์
ดังข้ามแถวขณะที่เขาอ่านรายชื่อผู้เสียชีวิต

“แฮม นำกระอักกระอ่วนใจอยู่นะ” เซเดินตะโกน

แล้วทุกคนในลานก็หันมาทางพวกเรา

เหล่ามังกรปกป้องลูกมังกรและปกปิดข้อมูลการเจริญเติบโตอย่างเข้มงวด
จึงมีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกระบวนการหล่อไหลไร้ฝุ่นที่ประการเท่านั้นที่ถูกเปิดเผย
ข้อแรก มันเป็นช่วงเวลาที่สำคัญอย่างยิ่งยวดในการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว
ข้อสอง มันกินระยะเวลาแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสายพันธุ์
ข้อสาม การหล่อไหลนี้ปราศจากความผันผวน
และข้อสี่ พวกมังกรจะตื่นขึ้นมาอย่างทิวไทย

—คู่มือภาคสนามเกี่ยวกับสายพันธุ์มังกรของพันเอกเคโอรี

บทที่สี่

ไจอัน เดินเร็วพอกๆ กับนกฮัมมิงเบิร์ดกระพือปีกขณะที่พวกเราเดินตัดลาน
ไปยังยกพื้น เซเดินเดินนำหน้าพวกเราที่เหลือสองก้าว เขาเคลื่อนไหว
อย่างไม่เกรงกลัว ไหล่ยืดตรง หน้าเขิดขึ้น โทสะฉายชัดในทุกย่างก้าว
ที่มุ่งมั่นและทุกเส้นสายอันแข็งแกร่งบนร่าง

ฉันเข็ดขยาดแล้วพุ่งสมาธิไปที่ยกพื้นตรงหน้าขณะเหยียบย่ำหินกรวด
ไต่ร่องเท้าบูต เสียงสูดหายใจเฮือกดังอู้อี้จากนักเรียนทหารมากกว่าหนึ่งคน
ทางซ้ายมือ ฉันอาจไม่มีความมั่นใจแบบเซเดิน แต่ฉันเล่นละครได้

“พวกเธอ...ยังไม่ตาย” ร้อยเอกพิตช์กิบบอนส์ อาลักษณ์ที่ได้รับหน้าที่
ในจุตุภาคผู้ซึ่งมังกรจ้องเขม็งด้วยดวงตาใต้คิ้วสีเงินที่เบิกกว้าง ใบหน้า

กร้านแดดลมกลายเป็นสีครีมอ่อนเหมือนเครื่องแบบขณะที่มือขยับเงอะงะจนทำรายชื่อผู้เสียชีวิตหล่น

“ดูเหมือนจะยังนะ” เซเดินตอบ

ผู้บังคับการแพนเช็กอ้าปากค้างจนเกือบจะดูตลกตอนที่เขาหันมามองพวกเราจากเก้าอี้นายกพัน แล้วแม่ฉันกับพันเอกเอโทสก็ผุดลุกขึ้นทันทีทำให้ฉันมองไม่เห็นเขาอีก

เจซีเนียก้าวมาข้างหน้า ดวงตาสีน้ำตาลเบิกกว้างภายใต้ผู้ตสีครีมขณะที่มือเธอเก็บรายชื่อผู้เสียชีวิตให้ร้อยเอกพิตซ์กิบบอนส์ “ฉันดีใจที่เธอยังมีชีวิตอยู่” เธอส่งภาษามือให้ฉันอย่างรวดเร็วก่อนจะหยิบม้วนรายชื่อขึ้นมา

“ฉันก็ด้วย” ฉันส่งภาษามือกลับ ความรู้สึกอัดอั้นเข้าเกาะกุมหัวใจ เธอรู้ไหมนะว่าจตุภาคของเธอกำลังสอนอะไรเธอกันแน่ เราทั้งคู่ไม่เอะใจอะไรเลยในช่วงเวลาหลายต่อหลายปีที่เราเรียนด้วยกันมา

แก้มพันเอกเอโทสแดงก่ำขึ้นเรื่อยๆ ตามการก้าวเดินของพวกเรา สายตาเขากวาดมองกลุ่มพวกเราแปดคน คงกำลังจดบันทึกในใจว่าใครยังอยู่และใครไม่อยู่ที่นั่นบ้างโดยไม่ต้องสงสัย

แม่ประสานสายตากับฉันชั่วอึดใจ แล้วมุมปากข้างหนึ่งของแม่ก็ยกขึ้นด้วยความรู้สึกที่ฉันค่อนข้างหวาดกลัวที่จะเรียกอย่าง...ความภาคภูมิใจ ก่อนที่แม่จะเก็บสีหน้าอย่างรวดเร็วและเว้นระยะห่างอย่างมีอาชีพ แบบที่แม่ทำได้อย่างสมบูรณ์แบบตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา เวลาแค่จิตใจเดียวนั้นทำให้รู้ว่าฉันคิดถูก แวดตาแม่ปราศจากความโกรธเกรี้ยว – ไร้ซึ่งความกลัวและความตกใจเช่นกัน มีเพียงความโล่งอก

แม้ไม่ได้รู้เห็นแผนการของเอโทส ฉันรู้อยู่ทุกลมหายใจ

“ฉันไม่เข้าใจ” พิตซ์กิบบอนส์พูดกับอาลักษณ์สองคนที่อยู่ข้างหลังก่อนจะหันไปพูดกับแพนเช็ก “พวกเขายังไม่ตาย แต่ทำไมถึงมีการรายงานชื่อพวกเขาในรายชื่อผู้เสียชีวิตได้ล่ะ”

“ทำไมถึงมีการรายงานชื่อพวกเขาในรายชื่อผู้เสียชีวิต” แม่ถามพันเอกเอโทสพลางหรีดตา

สายลมเย็นพัดผ่าน และถึงแม้มันจะช่วยคลายความร้อนอบอ้าว

ได้ครูหนึ่ง แต่ฉันรู้ว่ามันมีความหมายอย่างไร - นายพลหัวเสียแล้ว ฉันชำเลื่องมองท้องฟ้า แต่เท่าที่ฉันเห็นท้องฟ้ายังคงมีสีฟ้า อย่างน้อย แม้ก็ไม่ได้เรียกพายุมา ยังไม่ได้เรียกนะ

“พวกเขาหายตัวไปหกวันเชียวนะ!” เอโทสเดือดดาล เสียงดังขึ้นในทุกคำพูดที่เกรี้ยวกราด “เราก็ต้องรายงานว่าพวกเขาตายแล้วสิ แต่เห็นได้ชัดว่าเราควรจะรายงานว่าพวกเขาละทิ้งหรือละเลยหน้าที่มากกว่า”

“คุณอยากรายงานที่เราละทิ้งหน้าที่อย่างนั้นหรือ” เซเดินเดินขึ้นบันไดยกพื้น จนเอโทสถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ความหวาดกลัวฉายวาบในแวตาคา “คุณส่งเราไปสมรภูมิแล้วยังจะรายงานที่เราละทิ้งหน้าที่อีกหรือ” เซเดินไม่ต้องตะโกนเพราะทั้งแถวได้ยินเสียงเขาทุกคน

“เขากำลังพูดเรื่องอะไรอยู่” แม่ถามแล้วมองเซเดินสลับกับเอโทส

เออเลย

“ผมไม่รู้” เอโทสกัดฟันพูด

“ผมได้รับคำสั่งให้พากลุ่มนักเรียนทหารเดินทางเลยแนวป้องกันเข้าสู่เอทไบน์เพื่อตั้งฐานบัญชาการฝูงบินที่ 4 สำหรับเกมสงคราม แล้วผมก็ปฏิบัติตาม เราหยุดให้ฝูงมังกรพักที่ทะเลสาบนอกแนวป้องกันซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด แล้วเราก็กฎกกริฟฟอนโจมตี” คำโกหกพร้งพรจากปลายลิ้นอย่างลื่นไหลไม่ต่างจากความจริง ซึ่งทั้งน่าประทับใจ...และน่าโมโหในเวลาเดียวกัน เพราะเขาไม่แสดงพิรุติใดๆ แม้แต่น้อย

แม่กะพริบตา และคิ้วตกของเอโทสก็ขมวดมุ่น

“มันเป็นการจู่โจมกะทันหัน แล้วพวกเขาโจมตีได้ดีกับพลที่ไม่ทันได้ตั้งตัว” เซเดินหมุนตัวเล็กน้อยราวกับกำลังพูดกับฝูงบิน ไม่ใช่ผู้นำ “พวกเขาตายโดยที่ยังไม่ทันได้ต่อสู้ด้วยซ้ำ”

ความเจ็บปวดแผ่ซ่านในอกและพรากลมหายใจฉันไป เหล่านักเรียนทหารรอบๆ ต่างพากันกระซิบกระซาบ แต่ฉันพุ่งสมาธิไปที่เซเดิน

“เราสูญเสียเลียม มารี กับโซเลย์ เทเลอร์” เซเดินเสริม ก่อนจะเหลียวมองข้ามไหล่มาที่ฉัน “แล้วเราก็ก๊อบเสียซอร์เรนเกลไปด้วย”

นายพลหมุนตัวแล้วก้มลงมองฉันแวบหนึ่งด้วยสายตากังวลระคน

หวาดหวั่น เหมือนแม่ไม่ได้เป็นแค่ผู้บังคับบัญชาฉัน แม่มองฉันด้วยสายตา
ราวกับว่าแม่เป็นแค่...แม่

ฉันพยักหน้า ความเจ็บปวดทวีความรุนแรงขึ้นในอก

“เขาโกหก” พันเอกเอโทสกล่าวหา ความมั่นใจในน้ำเสียงเขาทำให้ฉัน
แหวกว่ายในห้วงความคิดเพื่อใคร่ครวญถึงความเป็นไปได้ที่พวกเราอาจ
ล้มเหลว ความเป็นไปได้ที่พวกเราอาจถูกฆ่าตรงนี้ก่อนจะมีโอกาสโถมเข้าแม่

“ข้าอยู่หลังแนวสันทันเอง” แทร้นบอกฉัน

“อย่าลืมหายใจด้วย” การ์ริกกระซิบ “ไม่อย่างนั้นเธอเป็นลมแน่”

ฉันสูดหายใจและรวบรวมสมาธิเข้มหัวใจให้เต้นสม่ำเสมอ

“ผมจะไปโกหกทำบ้าอะไร” เซเดินเอียงคอแล้วก็มองพันเอกเอโทส
ด้วยสายตาดูแคลนใจแข็ง “แต่ถ้าคุณไม่เชื่อผมละก็ นายพลซอร์เรนเกล
สามารถถามหาความจริงจากลูกสาวได้เลย”

ถึงตาฉันแล้ว

ฉันเดินขึ้นบันไดที่ละชั้นไปยืนอยู่ฝั่งซ้ายของเซเดินบนยกพื้นที่ทำจาก
ไม้หนาทึบ หยาดเหงื่อไหลลงมาจากท้ายทอยขณะที่แสงแดดยามเช้า
ส่องกระทบชุดหนังสำหรับบิน

“นักเรียนทหารซอร์เรนเกล” แม่ยกมือขึ้นกอดอกแล้วมองฉันด้วย
สายตาคาดหวัง

ความสนใจที่พุ่งมาจากคนทั้งจุดภาคทำให้ฉันต้องกระแอม “เป็น
เรื่องจริงค่ะ”

“โกหก!” เอโทสตะโกน “ไม่มีทางที่มังกรสองตัวจะถูกหมุกรีฟพอน
จัดการ เป็นไปไม่ได้ เราควรแยกตัวพวกเขามาสอบปากคำทีละคน”

หัวใจฉันหล่นวูบ

“ฉันคิดว่าเรื่องนั้นไม่จำเป็น” นายพลตอบโต้ สายลมเย็นเยือก
พัดปอยผมฉันที่หลุดลุ่ยจากการบิน “และฉันจะทบทวนคำพูดเป็นนัย
ของนายว่าคนตระกูลซอร์เรนเกลไม่ซื่อสัตย์ด้วย”

พันเอกเอโทสตัวแข็งทื่อ

“เล่าให้ฟังซิว่าเกิดอะไรขึ้น นักเรียนทหารซอร์เรนเกล” แม่เอียงคอ

แล้วจึงฉันด้วยสายตาแบบนั้น – สายตาที่แม่ใช้ตลอดช่วงวัยเด็กของฉัน เพื่อค้นหาความจริงตอนที่เบรนนี มิรา และฉันร่วมมือกันปกปิดวีรกรรมซุกซนของเรา

“เลิกบอกความจริงบางอย่าง” เซเดินเตือนความจำ “อย่าโกหก”

เขาพูดเหมือนทำงานอย่างนั้นแหละ

“เราบินไปเอทโบนัตามคำสั่งค่ะ” ฉันสบตาแม่ตรงๆ “ตามที่โรออร์สันพูดเลย เราแวะพักที่ทะเลสาบราวีย์ลิบนาที่ให้พวกมังกรพักผ่อนน้ำและลงจากหลังพวกเขา ฉันเห็นแคร์ริฟอนสองตัวปรากฏตัวขึ้นพร้อมผู้ซึ่งแล้วทุกอย่างก็เกิดขึ้นเร็วมาก ก่อนที่ฉันจะทันตั้งตัวว่าเกิดอะไรขึ้นด้วยซ้ำ...” ตั้งสติไว้ ฉันใช้มือลูบกระเป๋ากางเกงเพื่อสัมผัสเหลี่ยมคมของรูปสลักอันดาร์นาตัวจิ๋วที่เลี่ยมประติษฐ์ให้ก่อนตาย “มังกรโซเลย์ถูกฆ่า แล้วเดห์ก็ถูกควั่นท้อง” ดวงตาค้นขึ้นขึ้น แต่ฉันก็กะพริบตาไล่น้ำตาจนภาพตรงหน้าชัดเจน แม่ยอมรับความแข็งแกร่งเท่านั้น ถ้าฉันแสดงความอ่อนแอออกไปแม่เพียงนิดเดียว แม่จะไม่ให้น้ำหนักคำพูดฉันโดยถือว่าเป็นคำให้การที่มีอารมณ์เป็นที่ตั้ง “พออยู่นอกแนวป้องกันแล้วเราไม่เห็นโอกาสชนะเลยคะ ท่านนายพล”

“แล้วยังไงต่อ” แม่ถามอย่างไรอารมณ์

“แล้วเลี่ยมก็ตายในอ้อมแขนฉัน” ฉันตอบและหยุดค้างที่สิ้นเทาอย่างรวดเร็ว “เราช่วยเขาไม่ได้เลยเมื่อเดห์จากไป” ฉันใช้เวลาแวบหนึ่งในการยัดความทรงจำและมวลอารมณ์กลับใส่กล่องเพื่อให้แผนการนี้สำเร็จลุล่วง “แล้วฉันก็ถูกแทงด้วยมีดอาบยาพิษตอนที่ร่างกายเขายังไม่หายอุ่นด้วยซ้ำ”

แม่เบิกตากว้าง ก่อนจะเบนสายตาไปอีกทาง

ฉันพุ่งความสนใจกลับไปที่พักเอกเอโทส “แต่ตอนไปขอความช่วยเหลือที่เอทโบนั เรากลับพบว่าป้อมปราการทั้งหมดถูกทิ้งร้างพร้อมกับข้อความระบุว่า หัวหน้าฝูงบินโรออร์สันจะต้องเลือกกระหว่งปกป้องหมู่บ้านใกล้เคียงหรือรีบไปที่เอลทูลวัล”

“นี่คือคำสั่งที่ว่า” เซเดินล้วงกระเป๋าแล้วหยิบคำสั่งเกมสงครามออกมา “ไม่แน่ใจว่าการทำลายหมู่บ้านต่างอาณาจักรเกี่ยวข้องกับเกมสงครามหรือไม่

แต่เราไม่ได้อยู่ตรวจสอบเรื่องนั้นเพราะนักเรียนทหารซอร์เรนเกลกำลังจะตาย และผมเลือกที่จะรักษาสมาชิกที่ยังเหลือรอดอยู่ในกลุ่มผม” เขายื่นกระดาษคำสั่งยับยั้งให้แม่ “ผมเลือกช่วยชีวิตลูกสาวคุณ”

แม่คิดว่ากระดาษคำสั่งไปแล้วตัวก็แข็งทื่อ

“เราใช้เวลาหลายวัน ในการตามหาคนที่เยียวยาฉันได้ ถึงแม้ฉันจะจำตอนที่ได้รับการเยียวยาไม่ได้ก็เถอะ” ฉันเล่าให้พวกเขาฟัง “และทันทีที่ฉันพ้นขีดอันตราย เราก็บินกลับมาที่นี่ เรามาถึงที่นี่ราวครึ่งชั่วโมง ซึ่งฉันแน่ใจว่าเอมเซอร์ยืนย่นเรื่องนั้นได้”

“แล้วศพล่ะ” เอโทสถาม

ไอ้ย ให้ตายเถอะ “ฉัน...” ฉันไม่รู้เรื่องอะไรนอกเหนือจากที่เซเดินบอกว่าพวกเขาฝังร่างเสีย

“ซอร์เรนเกลไม่รู้หรอกครับ” เซเดินตอบ “ตอนนั้นเธอเพื่อเพราะยาพิษ พอเรารู้ว่าหาคนช่วยที่เอทไบน์ไม่ได้ ฝูงบินครึ่งหนึ่งเลยบินกลับไปทะเลสาบแล้วเผาร่างผู้ซึ่งและมังกร ระหว่างนั้นผมก็พาอีกครั้งที่เหลือไปขอความช่วยเหลือถ้าอยากได้ข้อพิสูจน์ คุณจะเจอหลักฐานทางจากทะเลสาบไปประมาณร้อยหลา บริเวณที่โล่งทิศตะวันออก หรือไม่ก็จะเจอรอยแผลสดใหม่บนตัวมังกรเรา”

“พอแล้ว” แม่เงยไปลักพัก คงจะตรวจสอบกับมังกรคูใจอย่างไม่ต้องสงสัย จากนั้นก็หันไปทางพื้นเอกเอโทสช้าๆ และแม้ว่าเขาจะสูงกว่าแม่สองสามนิ้ว แต่จู่ๆ เขาก็ดูตัวเล็กกว่าเสียอย่างนั้น บรรยายกายเย็นยะเยือกแผ่ปกคลุมทั่วยกพื้น “นี่คือลายมือนาย นายทั้งป้อมปราการนอกแนวป้องกันที่สำคัญอย่างยิ่งในเชิงยุทธศาสตร์ให้ร่างเพื่อเกมสงครามอย่างนั้นหรือ”

“ก็แค่ไม่กี่วันเองครับ” เขายังฉลาดพอจะถอยไปก้าวหนึ่ง “คุณมอบอำนาจให้ผมจัดการเกมสงครามปีนี้”

“และอำนาจของนายก็ขาดสามัญสำนึกโดยสิ้นเชิง” แม่โต้ “ฉันได้ยินทุกอย่างที่จำเป็นแล้ว แก่ร้ายชื่อผู้เสียชีวิต ให้นักเรียนทหารพวกนี้ไปเข้าแถวและเริ่มพิธีจบการศึกษา ร้อยตรีหน้าใหม่กลุ่มนี้จะได้เข้าฝูงบินตัวเองสักทีแล้วมาเจอฉันในห้องทำงานภายในสามสัปดาห์นี้ พื้นเอกเอโทส”

ความโล่งอกแทบจะทำให้ฉันเข่าทรุด แม่เชื่อฉัน

พ่อของเคนยืนตรง “ครับ ท่านนายพล”

“เธอรอดจากการถูกมิดเทงหลัง โดนจับโยนเข้าสมรภูมิตั้งที่อยู่อันดับ 1”
แม่พูดกับฉัน

“ใช่ค่ะ”

แม่พยักหน้า รอยยิ้มพึงพอใจเบาบางโค้งขึ้นชั่วอึดใจ “บางที่เธออาจเหมือนฉันมากกว่าที่ฉันคิด”

แม่ไม่พูดอะไรอีก แล้วเดินผ่านระหว่างฉันกับขอบยกพื้นไป ทั้งเราให้อยู่กับพันเอกเอโทสขณะที่แม่เดินลงบันได บรรยายทศวรรษเยือกเหือดหายทันควัน แล้วฉันก็ได้ยินเสียงฝีเท้าแม่ที่เดินย่ำหินกรวดหลังเราขณะที่ผู้พันหันมาหาเซเดินกับฉัน

เหมือนแม่มากกว่าที่คิดอย่างนั้นหรือนั่นคือสิ่งสุดท้ายที่ฉันอยากเป็นเลย

“พวกเธอลอยตัวจากเรื่องนี้ไม่ได้แน่” เอโทสชูด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดแต่ยังคงพูดเสียงเบา

“ลอยตัวจากเรื่องอะไรกันแน่ะครับ” เซเดินถ้ามกลับด้วยเสียงเบาพอกัน

“เราทั้งคู่รู้ว่าภารกิจของพวกเธอไม่ได้ถูกขัดขวางโดยพวกกริฟฟอน”
น้ำลายกระเซ็นจากปากเขา

“แล้วจะมีอะไรอีกล่ะคะที่ทำให้เราเดินทางล่าช้าและสังหารมังกรกับผู้ซึ่งไปสองคู่ได้” ฉันหรีตาและปล่อยให้โทสะฉายวาบ เขาทำให้เลียมกับโซเลย์โดนล่า ไปตายซะ “แน่นอนว่าถ้าคุณคิดว่ามีอันตรายแบบอื่นรออยู่ข้างนอกนั้น คุณคงอยากแบ่งปันข้อมูลกับคนที่เหลือในจตุภาคไปแล้ว เราจะได้ฝึกฝนให้พร้อมเผชิญหน้ากับสิ่งนั้น”

เขาถลึงตาใส่ฉัน “เธอช่างน่าผิดหวังจริง ๆ ไวโอเล็ต”

“พอได้แล้ว” เซเดินสั่ง “คุณแพ้เดิมพัน คุณเปิดเผยสิ่งที่คุณคิดว่าเป็นความจริงไม่ได้โดยไม่ต้อง...เอ่อ เปิดเผยเรื่องนั้นซะไหมล่ะ” ริมฝีปากเซเดินโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มอำมหิต “แต่โดยส่วนตัวแล้วผมคิดว่าปัญหานี้จะได้รับการแก้ไขอย่างง่ายดายด้วยการรายงานนายพลเมลเกร็น เขาจะต้องเห็นผลลัพธ์การต่อสู้ระหว่างเรากับกริฟฟอนอย่างแน่นอน”

ความพึงพอใจแผ่ซ่านไปทั่วร่างฉันเมื่อได้เห็นสีหน้ายุ่งเหยิงของผู้พัน
ต้องขอบคุณรอยฝากฝังของกบฏที่ทำให้เมลเกร็นไม่สามารถยืนยัน
อะไรได้เลยในเหตุการณ์ที่มีผู้ถูกตีตราสามคนขึ้นไปอยู่ และดูเหมือนว่า
เอโธสก็รู้เรื่องนั้น

“ผมว่าคุณปล่อยเราไปได้แล้วมั้ง” เซเดินเอ่ย “ไม่แน่ใจว่าคุณสังเกต
หรือเปล่า แต่ทั้งจตุภาคกำลังมองมาทางนี้ตาไม่กะพริบ เว้นแต่ว่าคุณอยากให้
ผมมอบความบันเทิงกับพวกเขาด้วยการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเรากีกรอบ—”

“ไป เข้า แถว” เขาพูดตลอดไป

“ด้วยความยินดีครับท่าน” เซเดินรอให้ฉันเดินลงบันไดไปก่อนแล้ว
ค่อยตามลงมา “เรียบร้อย” เขาบอกการริก “ให้ทุกคนกลับไปเข้าแถวซะ”

ฉันเหลียวมองข้ามไหล่และเห็นพิตซ์กิบบอนส์ส่ายหน้าด้วยความสับสน
ขณะบรรยายชื่อผู้เสียชีวิต จากนั้นฉันก็เดินไปที่หมู่ตัวเองโดยมีอิมโมเงิน
กับเซเดินขนานข้าง

“พวกนายไม่ต้องมาส่งฉันก็ได้” ฉันกระซิบ พยายามไม่สนใจสายตา
นักเรียนทหารทุกคนที่เดินผ่าน

“ฉันสัญญากับพี่ชายเธอว่าจะจัดการเอโธสอีกคนด้วย”

“ฉันรับมือเดินได้น้า” เตะผ่าหมากเร็ว ๆ ลักครั้งคงไม่เกินไปห rokok มั้ง

“เราใช้วิธีของเธอไปเมื่อปีที่ผ่านมา ตอนนั้นเราจะใช้วิธีฉัน”

อิมโมเงินเลิกคิ้วแต่ไม่ได้พูดอะไร

“ไวโอเล็ต!” เดนเดินแตกแถวเข้ามาหาตอนที่พวกเราถึงหมู่ 2 หมวด
เปลวไฟ ร่องรอยความกังวลและความโล่งอกบนใบหน้าเขาปลุกพลังในตัว
ทำให้มีอิมมอนด์ยุบยิบ

“เธอมาหาที่นี่ไม่ได้” เซเดินเตือน

“เธอยังไม่ตาย! เราได้ยินมาว่า—” เดนเอื้อมมือมาหาฉัน ซึ่งฉัน
หดตัวหนี

“ถ้ากล้าแตะต้องฉัน ขอสาบานต่อทวยเทพเลยว่าฉันจะตัดมือ
ทั้งสองข้างของนาย ทั้งให้จตุภาคกำจัดนายในการประลองรอบถัดไป เดน
เอโธส” คำพูดฉันเรียกเสียงสูดหายใจดังเหือกจำนวนไม่น้อย แต่ฉันไม่สนใจ

แล้วว่าใครจะได้ยินบ้าง

“รุนแรงสมชื่อจริง ๆ” น้ำเสียงเจือความขบขันของเซเดินไม่ทำให้สีหน้าเขาเปลี่ยนแปลง

“ว่าไงนะ” เดนชะงักกึก คิ้วเลิกสูงจนถึงไรผม “เธอไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นจริงๆหรอก ไว”

“ฉันหมายความว่าอย่างนั้นแหละ” ฉันวางมือข้างซอของมิดที่ต้นขา

“นายควรจะเชื่อฟังเธอนะ อันที่จริงแล้ว...” เซเดินไม่คิดจะเบาเสียงลงเลย “ถ้านายไม่เชื่อฟังเธอ ฉันจะถือสาเป็นการส่วนตัว เธอเลือกแล้ว และนายไม่ได้รับเลือก ไม่มีวันเป็นนายได้ ฉันรู้ดี เธอรู้ดี ทั้งจุฑาภาก็รู้ดี”

โอ้ย ฆ่าฉันให้ตายตอนนี้เลยเถอะ แก้มฉันร้อนฉ่ำ การถูกจับได้ว่าสวมเสื้อนอกสำหรับบินของเขาก่อนเกมสงครามนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การเปิดเผยความสัมพันธ์ของเราในที่สาธารณะ – ซึ่งเป็นตอนที่ฉันยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเราอยู่ในสถานะไหนกันแน่ – เป็นอีกเรื่อง

อิมโมเงินฉีกยิ้ม และฉันก็เริ่มใคร่ครวญถึงข้อดีของการถืองี้อ้างเธอ

เดนเหลือบมองซ้ายที่ขวาที่ หน้าแดงกำเสียนฉันมองเห็นสีผิวที่เปลี่ยนไปได้ไรเดราสีน้ำตาลอ่อนท่ามกลางสายตาทุกคน “อะไรอีกล่ะ นายจะชูฉันขึ้นหรือ ไรออร์สัน” เขาได้ สีหน้ารังเกียจของเขาช่างเหมือนกับพ่อเขาจนต้องไล่ฉันปั่นป่วน

“ไม่หรอก” เซเดินส่ายหน้า “ทำไมฉันต้องทำแบบนั้นด้วย ในเมื่อซอร์เรนเกลจัดการเรื่องนั้นด้วยตัวเองได้อยู่แล้ว เธอไม่อยากให้นายแตะต้องเธอ และฉันก็ค่อนข้างแน่ใจว่าทุกคนในจุฑาภาก็ได้ยินแล้ว แค่นั้นก็น่าจะเพียงพอที่นายจะเก็บไม้เก็บมือไว้กับตัวนะ” เขาโน้มตัวลงแล้วลดเสียงกระซิบจนฉันแทบไม่ได้ยิน “ไม่อย่างนั้นละก็ ทุกครั้งที่นายคิดจะเอื้อมมือไปแตะหน้าเธอ ฉันอยากให้นายจำคำคำหนึ่งเอาไว้”

“คำว่าอะไรล่ะ” เดนเดือดตาล

“เอทไบน์” เซเดินถอยกลับมา และสีหน้าข่มขู่คุกคามชัดเจนของเขาก็ทำให้ฉันตัวสั่น

เดนตัวแข็งทื่อขณะที่พันเอกแพนเช็กสั่งแถวตรง

“ไม่ตอบสนองเลยหรือ น่าสนใจดีนี่” เซเดินเอียงคอขณะสำรวจใบหน้าเดน “กลับไปเข้าแถวได้แล้ว หัวหน้าหมู่” ก่อนที่ฉันจะสลัดมารยาทจอมปลอมทิ้งเพราะเลียมกับโซลีย์ที่จากไป”

เดนหน้าซีดและยังมีสติพอจะเบือนหน้าไปอีกทาง แล้วกลับไปประจำตำแหน่งหัวหน้าหมู่

เซเดินสบตาฉันชั่วอึดใจ ก่อนจะเดินออกไปหน้าฝูงบินที่ 4

ฉันน่าจะรู้ว่าการเล่นงานออตตาของเดนจะต้องมีการแสดงอันตื่นตาตื่นใจเป็นองค์ประกอบด้วย

คนในหมู่ขยับตัวและเว้นที่ประจำให้อิมโมเงินกับฉัน แล้วใบหน้าฉันก็ร้อนผ่าวเพราะสายตาเพื่อนๆ ที่จ้องมองมาอย่างเปิดเผย

“นั่นมัน...น่าสนใจทีเดียว” ริแอนนอนกระซิบข้างหู ดวงตาเธอวามขำและแดงก่ำ

“ร้อนแรงดีจริง ๆ” เนดินแสดงความเห็นจากด้านหลังพวกเรา เธอยืนอยู่ข้างซอร์เยอร์

“รักสามเส้าน่าการอัครกะอ่วนใจสุดๆ เลยว่าไหม” อิมโมเงินพูดบ้าง

ฉันหันกลับไปดูสิ่งตาใส่เธอที่เธอออกไปกับการบอกเป็นนัย - หรือการทักท้วงเอาเองของเซเดิน แต่เธอเพียงยกไหล่อย่างไม่สำนึก

“ทวยเทพทรงโปรด ฉันคิดถึงเธอจัง” แถบผมสีน้ำเงินท่ามกลางลอนผมสีบลอนด์สั้นของควินน์แดงไปมาขณะที่เธอชนไหล่กับอิมโมเงิน “เกมสงครามห่วยแตก เธอไม่ได้พลาดอะไรมากนักหรอก”

ร้อยเอกพิตซ์กีบบอนส์ก้าวมาข้างหน้าบนยกพื้น เหยื่อไหลลงไปตามใบหน้าขณะที่เขาอ่านรายชื่อผู้เสียชีวิตต่อจากที่โดนขัดจังหวะ

“17 คนแล้ว” ริแอนนอนกระซิบ บททดสอบสุดท้ายของเกมสงครามอันตรายถึงตายเสมอ เพื่อให้แน่ใจว่ามีเพียงผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดเท่านั้นที่จะจบการศึกษาได้ - แต่เลียมเคยเป็นคนที่ยิ่งแกร่งที่สุดในชั้นปีเรา และความจริงข้อนั้นก็ไม่ได้ช่วยให้เขารอดอยู่ดี

“โซลีย์ เทเลอร์, เลียม มารี” ร้อยเอกพิตซ์กีบบอนส์ประกาศชื่อ

ฉันพยายามสูดอากาศเข้าปอด ต่อสู้กับความรู้สึกที่ทิ่มแทงดวงตา

ขณะฟังรายชื่อไม่ได้ศัพท์ที่เหลือนจนกระทั่งอาลักษณ์อ่านรายชื่อสุดท้ายจบ
นำส่งดวงวิญญาณพวกเขาให้มาเลย

พวกเราไม่มีใครร้องไห้

ผู้บังคับการแพนเช็กกระแอม และถึงแม้จะไม่มี ความจำเป็นต้องให้
เวทมนตร์ขยายเสียงกับคนกลุ่มเล็กที่มีจำนวนลดลงฮวบฮาบตลอดปีที่ผ่านมา
เขาก็อดใจไม่ใช้ไม่ได้อยู่ดี “นอกเหนือจากเหรียญเชิดชูเกียรติแล้วจะไม่มี
การสรรเสริญใดๆ ต่อเหล่าผู้ชี้นำรางวัลของการทำงานสำเร็จลุล่วงคือการได้มี
ชีวิตอยู่เพื่อสถานะประจำการถัดไป ได้รับยศถัดไป และเพื่อให้สอดคล้อง
กับธรรมเนียมและข้อปฏิบัติ บัดนี้ผู้สำเร็จการศึกษาปี 3 จะได้รับการแต่งตั้ง
เป็นร้อยตรีในกองทัพนาวาร์ เมื่อถูกขานชื่อก็ให้ก้าวออกมาข้างหน้าเพื่อ
รับคำสั่ง พวกเขามีเวลาถึงพຽ່ງนี้เข้าเพื่อออกเดินทางไปสถานะประจำการ
แห่งใหม่”

เขาอ่านรายชื่อนักเรียนปี 3 เริ่มจากฝูงบินที่ 1 ไล่ไปตามหมวด
แต่ละคนรับคำสั่งก่อนจะเดินออกจากลานไป

“ไม่ค่อยยิ่งใหญ่อย่างที่คิดเลยแฮะ” รีดดิทที่ยืนติดฉันอีกฝั่งกระซิบ
เรียกสายตาดึงมึงจากเดนมอนที่เขาสลึมมองข้ามไหล่มาจากสองแถว
ด้านหน้า

ไปตายซะ

“แค่พูดเฉยๆ นะ การรอดชีวิตหลังจากอยู่ที่นี่มาสามปีควรได้รับ
ค่าตอบแทนเป็นเบียร์เอลตลอดชีวิตและงานเลี้ยงชั้นยอดที่ลืมไม่ลงสิ”
เขายักไหล่

“นั่นก็คือคืนนี้ไง” ควินน์เอ่ย “พวกเขา...เขียนคำสั่งพวกนั้นด้วยมือ
หรือ”

“เขียนให้พวกปี 3 ที่พวกเขาคิดว่าตายไปแล้วไง” ฮีตันพูดจากแถวหลัง

“เธอคิดว่าใครจะเป็นหัวหน้าฝูงบินคนใหม่ของเรา” เนตินกระซิบจาก
ด้านหลังฉัน

“ออร่า ไบน์เฮเวน” ริแอนนอนตอบ “เธอเป็นกำลังสำคัญที่ทำให้
ฝูงบินที่ 2 ชนะเกมสงคราม แต่เอโทสเองก็คงสืบทอดตำแหน่งต่อจาก

“โรออร์สันได้ไม่เลวเหมือนกัน”

เขาขานชื่อฮัตตันกับเอ็มเมอร์รี่ที่อยู่ในหมู่เรา

ฉันเหลือบมองคนอื่น ๆ และนึกถึงเหล่าปี 1 ที่เริ่มต้นพร้อมพวกเรา แต่อยู่ไม่จบปี เหล่าปี 1 ที่ถูกฝังตรงตีนเขาบาสโก๊ทเป็นป้ายหินเรียงราย สุดลูกหูลูกตาหรือไม่ก็มีคนรับกลับไปทำพิธีที่บ้าน เหล่าปี 2 ที่ไม่มีวันเห็น ดาวดวงที่สามติดอยู่บนบ่า และเหล่าปี 3 อย่างโชเล่ย์ที่มั่นใจว่าจะเรียนจบ แต่กลับจากไปเสียก่อน

บางทีสถานที่แห่งนี้อาจเป็นสิ่งที่ผู้ขับเรียกก็ได้ – วิทยาลัยผลิตคนตาย

“เซเต็น โรออร์สัน” ผู้บังคับการขานชื่อเสียงดัง แล้วซีพอร์จน ก็เดินเร็วขึ้นขณะที่เซเต็นก้าวยาว ๆ ไปข้างหน้าเพื่อรับคำสั่ง เขาเป็นนักเรียน ปี 3 คนสุดท้ายในแถว

ความรู้สึกคลื่นเหียนทำให้ท้องไส้ฉันปั่นป่วน และฉันก็เริ่มวิ่งเวียน เขาจะไปจากที่นี่ก่อนเช้าวันพรุ่งนี้ เขาจะไปแล้ว ฉันบอกตัวเองว่าจะได้เจอเขา ทุกสองสามวันเพราะพันธะคู่ครองของแตรีนกับสเกล แต่นั่นไม่ช่วยบรรเทา ความตื่นตระหนกที่ทำให้ฉันหายใจเร็วขึ้นได้เลย เขาจะไม่อยู่ที่นั่นแล้ว ไม่อยู่ บนสื่อประลองเพื่อทดสอบและผลักดันให้ฉันเก่งขึ้น ไม่อยู่ในชั้นเรียน สถานการณ์รบหรือไปฝึกบินแล้ว

ฉันควรจะดีใจที่ได้พื้นที่ส่วนตัวคืนมา แต่กลับไม่รู้สึกละเห่น

แพนเช็กกลับมาขึ้นบนแท่นตามเดิมแล้วใช้มือลูบขยี้เสื้อราวกับจะรีด ให้เรียบ

“ฉันจะไปหาเธอก่อนไป” เสียงเซเต็นทะลุผ่านกำแพงจิตและความคิด วากวน ก่อนจะหายไปเมื่อเขาเดินออกจากลานเข้าสู่ตึกหอพัก

อย่างน้อยพวกเราจะได้บอกลากัน หรือไม่ก็ทะเลาะกันทิ้งท้าย จะแบบไหนก็ช่างเถอะ

“ขอแสดงความยินดีกับร้อยตรีหน้าใหม่” แพนเช็กกล่าว “พวกเธอ ที่เหลือจะติดต่อบางส่วนกลางเพื่อคืนเครื่องบินด้วย – ไซ้แล้ว พวกเธอเก็บอาร์ม ที่ได้รับไว้ได้ – และไปรับเครื่องบินใหม่ จากนั้นเป็นต้นไป นักเรียนปี 2 จะขึ้น เป็นนักเรียนปี 3 และนักเรียนปี 1 จะขึ้นเป็นนักเรียนปี 2 พร้อมกับสิทธิ์

ที่จะได้รับ เราจะติดประกาศรายชื่อหัวหน้าคนใหม่ในพื้นที่ส่วนกลางคืนนี้
เล็กแถวได้”

เสียงโห่ร้องดังก้องลาน และร่างนั้นก็ถูกริดดิ๊ก ซอร์เยอร์ รีแอนนอน
และแม้กระทั่งเนตินดิงเข้าไปกอด

พวกเราทำสำเร็จ พวกเราเป็นนักเรียนปี 2 อย่างเป็นทางการแล้ว

ในบรรดาปี 1 ลิบเอ็ดคนในหมู่พวกเราตลอดปีทั้งก่อนและหลัง
พิธีคัดสรร มีแค่พวกเราห้าคนที่รอดมาได้

ในตอนนั้นะ

**“ปี 1 คือช่วงที่เราบางคนเสียชีวิต
ปี 2 คือช่วงที่เราที่เหลืออยู่สูญเสียความเป็นมนุษย์”**

ไม่มีใครคาดคิดว่าไวโอเล็ต รอร์เรนเกล จะรอดพ้นปีแรกที่บาสไก่อัถมาได้
แม้กระทั่งตัวเธอเอง แต่บททดสอบที่แท้จริงเพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น
เพราะปี 2 มาพร้อมกับรองผู้บังคับบัญชาการพิเศษคนใหม่ที่ตั้งใจจะบดขยี้เธอให้สิ้น
วันเสียแต่เธอจะยอมทรมาน **เซเดิน ไรออร์สัน** ชายที่เธอรัก ทว่าไม่อาจไว้วางใจ

ตอนนี้ไวโอเล็ตต้องเผชิญกับทางเลือกสุดท้าย เธอจะต้องละทิ้งตัวตน
หรือไม่ก็เปิดโปงความลับที่ถูกเก็บซ่อนไว้นานนับศตวรรษของวิทยาลัยแห่งนี้
แล้วเธอจะมีชีวิตรอดได้อย่างไรในเมื่อความลับนั้นดำมืดเกินจินตนาการ...

เล่มสองของซีรีส์นิยายโรแมนตาซีแห่งปีที่ร้อนแรงไม่แพ้เล่มแรก
เปิดตัวด้วยยอดขายกล่มกลายในหลายประเทศ
สานต่อความยิ่งใหญ่จาก *Fourth Wing*
หนังสือที่สร้างปรากฏการณ์ระดับโลก

หมวดวรรณกรรมแปล

